

Rose

紙上有仙

皇后

Little-hope

เพ็ญ

紙上有仙

Zhi Shang You Xian

จก

พิพ
ครั้งที่

1

Rose

皇后 สามิ ข้าจะตีท่านคืน เล่ม 1

Little-hope

เขียน

ก ร อ ่ า น ตี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เตียงนอนหนานุ่มถูกยึดครองโดยจักรพรรดิหนุ่ม
ส่วนหยางเฟิงก็อ่านหนังสืออยู่บนตั่งไม้เนื้อดีแทน
ความเสียบกลืนกินทั่วทั้งบริเวณจนหลิวกงกงที่รอรับใช้ได้แต่กลืนน้ำลาย
มองทั้งสองสลบไปสลบมาเป็นพัก ๆ แล้วก็ถอนหายใจออกมาเสียงแผ่วเบา

— Little-hope

皇后 สามี่ ข้าจะดีท่านคืน เล่ม 1

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks Rose Publishing

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มกราคม 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

Little-hope (นามปากกา).

皇后 สามี่ ข้าจะดีท่านคืน เล่ม 1 / Little-hope: เขียน.— กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.
(4), 300 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 180)

1. นวนิยายจีน. I. ชื่อเรื่อง. II. ชื่อชุด.

นว ๗6๕6

DDC 895.913

ISBN 978-616-18-4704-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ เวริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัชตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอา จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายการ สิริกานต์ ผลงาม
รองบรรณาธิการฝ่ายการ ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ กัลยากร เจริญอมรรัตน์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ โหมเดตาด • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์
คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรพรทมฉาย • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระอ

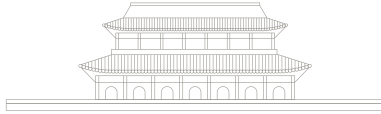
คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณทุ่มเททั้งชีวิตรักใคร่สักคนแต่สิ่งที่ได้ตอบแทนกลับมาคือ ความเจ็บปวด คุณจะทำยังไง อย่าง “อันหยางเฟิง” นายเอกในเรื่องนี้ของเรา โชคดีที่ได้กลับมามีชีวิตอีกครั้งและเขาเลือกที่จะเอาคืน เพราะลิขิตสวรรค์ให้เขากลับมาได้ เขาจะไม่มีทางกลับไปโง่งมเหมือนก่อนหน้านี้อีกเด็ดขาด

เชื่อว่าน่าจะมีผู้อ่านหลายคนเคยเห็นชื่อเรื่อง *皇后 สามี ข้าจะตีท่านคืน* ของ Little-hope ผ่านตากันมาบ้าง เพราะนักเขียนได้ลงไว้ในอินเทอร์เน็ต และมีคนติดตามอ่านอยู่พอสมควรเลยล่ะ คราวนี้ทางสำนักพิมพ์ได้นำมา รวมเล่มและมีการเรียบเรียงใหม่ อีกทั้งนักเขียนยังได้เขียนตอนพิเศษ เพิ่มขึ้นมาอีกด้วย หวังว่าคงจะทำให้คนที่กำลังถือหนังสือเล่มนี้เพลิดเพลินไปกับการเอาคืนสามีของอันหยางเฟิงได้ไม่มากก็น้อย

Rose

บทนำ

ภายในตำหนักทรุทรา นามเยวชินที่เคยสงบสุข ยามนี้กลับเต็มไปด้วยร่างของผู้คนมากมายที่เดินเข้าเดินออกตลอดเวลา ทว่าสำหรับอันหยางเฟิงแล้วมันช่างเงียบเหงาวังเวง ในเมื่อผู้ที่เขายากพบที่สุดไม่เคยเหยียบเข้ามาแม้แต่ก้าวเดียว

“หวงโฮ่วได้โปรดตั้งใจไว้พะยะคะ ตอนนี้หมอลงกำลังรักษาพระองค์อย่างสุดความสามารถ” น้ำเสียงเล็กๆ เจือสละอื่นเอ่ยขึ้นพร้อมกับสัมผัสแผ่วเบาที่ว่าอบอุ่นบนฝ่ามือ ทำให้เจ้าของตำแหน่งอันสูงศักดิ์พิศมองด้วยแวตาดอันอ่อนล้า

“ชื่อ...ชื่อ...” ริมฝีปากซีดเซียวเอ่ยออกมาอย่างแผ่วเบา ผู้ถูกเรียกที่ตั้งใจฟังอยู่ตลอดเวลารีบขานรับอย่างแข็งขัน

“เขา...ละ...”

“...”

เข้ารับใช้ตัวน้อยไม่กล้ากล่าวอันใด แต่เท่านั้นอันหยางเฟิงก็เข้าใจแล้ว เปลือกตาสีมุกปิดลงช้าๆ พร้อมกับรอยยิ้มหยามเหยียดประดับขึ้นบนใบหน้าที่เคยงดงาม แต่บัดนี้กลับซบตอและซีดเซียวลงจากโรคร้าย

“หยุดเถิด...ไม่ต้องรักษาเป็นกงแล้ว” แรงเฮือกสุดท้ายถูกใช้ ออกคำสั่งเสียงดัง เพียงเท่านั้นทุกการเคลื่อนไหวก็หยุดลง ทุกคนที่อยู่ในห้องต่างคุกเข่าลงข้างแท่นบรรทมทรุทรา ศีรษะโน้มต่ำแนบติดพื้นหินอ่อน

แสนเยือกเย็น

หยางเฟิงรู้ตัวที่ว่าตนเองไม่มีทางรอดแล้ว ไม่มีทางรอดตั้งแต่วันแรกที่ได้รับพิษนี้

เขาไม่ได้เจ็บป่วยเพราะโรคภัย ทว่าเป็นเพราะยาพิษต่างหาก ยาพิษไร้สีไร้กลิ่น ยากจะตรวจสอบ ทว่าสิ่งที่กำลังฆ่าเขาไม่ใช่พิษร้ายนี้ แต่กลับเป็นพิษรักที่ชื่อว่า “ไร้ใจ” ต่างหาก

คำตอบแทนของความรักที่ดิ่งตันอยากครอบครอง จะต้องจบลงด้วยความตายอย่างนั้นหรือ เพียงเพราะหยางเฟิงไม่ใช่คนที่ชายคนนั้นรัก จึงยอมร่วมมือกับมันเพื่อกำจัดเขาออกไปให้พ้นทางสินะ

หยางเฟิงรู้มาเสมอว่าใครเป็นผู้ลงมือ แม้ขุนนางและแพทย์หลวง จะถวายเป็นรางวัล คนผู้นั้นกลับปล่อยผ่าน จนกระทั่งพิษกำเริบก็ยังไม่เคย แม้แต่จะมาดูอาการหยางเฟิงเลยสักครั้ง หนาซ้ำทุกคืนมักจะได้ยินเสียงประกาศว่าคนผู้นั้นไปค้างอ้างแรมที่ตำหนักต่าง ๆ แต่ไม่มีสักครั้งที่จะได้ยินนามของตำหนักเวาซินแห่งนี้

ในยามที่ข้ากำลังจะตายเจ้ากลับมีความสุขอยู่กับผู้อื่น...

ห้าปีที่ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันในฐานะสามีภรรยา และสิบปีที่ความรักของเขามอบให้กับคนผู้นั้น นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกซึ้งซึ่งนุรุษผู้นั้นสุดหัวใจ

หากรู้สึกตัวได้เร็วกว่านี้... ข้าก็คง...

หยดน้ำใสไหลรินจากหางตาเพียงหนึ่งหยด

นี่เป็นน้ำตาหยดแรกและหยดสุดท้ายที่เขาหลังออกมานับตั้งแต่นั้นตั้งตำแหน่งจักรพรรดิของแผ่นดินต้าเจิง

“หวังโศวเหนียงเหนียง...โปรดอย่าเสียใจอีกเลยพะยะค่ะ” สัมผัสอ่อนโยนซบลงที่หางตา พร้อมกับเสียงอ่อนล้าของข้ารับใช้คนสนิท ยิ่งทำให้ใจของหยางเฟิงเจ็บปวด เด็กพวกนี้คงอยากให้เขาปล่อยวางเพื่อที่จะได้จากไปอย่างสงบสินะ

“ชื่อชื่อ...ชื่อเมีย...”

แต่ว่า...

“พะยะค่ะ/เพคะ”

เขาน่ะ

“ซ้าน่ะ...”

ทำไม่ได้

“ยังไม่อยากตาย”

จนกว่าเขาจะได้เอาคืนแม่เพียงสักครั้ง!!!

ณ ตำหนักหยางเล่อ

ร่างสูงโปร่งในอาภรณ์มังกรยีนสงบนิ่งอยู่บนระเบียงที่ถูกสลักด้วย
ลวดลายทูลุทล้าค่า ดวงเนตรสีน้ำผึ้งปาทอดมองไปยังตำหนักที่ถูกตั้งอยู่
ฝั่งตรงข้ามกันตามชื่อ

ดวงอาทิตย์กับดวงจันทร์

“ฝ่าบาท...พระองค์น่าจะไป บางทีหวังโช้วอาจจะมีการลี้ภัยหรือร้าย
ก็ได้พะยะค่ะ” ชั้นที่สูงวัยเอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

เสียงร่ำไห้ที่ลอยมาตามสายลมทำให้รู้ว่าตำหนักเยว่ซินคงจะอยู่ใน
สถานการณ์ไม่ดีนัก

ทว่าผู้ฟังกลับไม่แม้แต่ขยับตัว

“หลิวกงกง”

“...ตอนนี้ท่านแม่ทัพกำลังเร่งเดินทางกลับมาจากชายแดนให้ไวที่สุด”

“อืม เจ็็นรู้แล้ว”

“...ตอนนี้เหล่าพระสนมอยู่กันที่ตำหนักหมิงจิวพะยะค่ะ”

“อืม เจ็็นเข้าใจแล้ว”

“...ไปไ้ผู้กล่าวหาว่าผ่านคืนนี้ไปได้ ก็อาจจะมีทางรอดพะยะค่ะ”

“เจ็็นจะไปที่ตำหนักหมิงจิว”

กล่าวจบร่างสูงใหญ่ของโอรสสวรรค์ก็เดินออกไปแทบจะทันที
หลิวเจ็งรับคำก่อนส่ายหน้าเบาๆ แล้วตามไป สำหรับชั้นที่ซราแล้ว
เขาส่งสารหวังโช้วผู้นั้นจับใจ ห้าปีที่ได้ดูแลนับตั้งแต่ผู้เป็นนายเข้าวิวิห์
กับหนุมรูปงาม ไม่มีสักครั้งที่อีกฝ่ายจะทำตัวไม่ดี

ทั้งใจกว้างยิ่งกว่ามหาสมุทรและผืนฟ้า ยอมรับทุกเงื่อนไขที่ทำร้าย

ความรู้สึกของตนเอง หลักสามเชื้อพึ่ง ลีคุณธรรมก็ไม่เคยละเลย
ช่วยเหลืองานเล็กงานน้อยของหวงช่างอย่างเต็มใจ และไม่เคยบกพร่อง
ปกครองวังหลังด้วยเมตตา แม้ว่าตนเองจะไม่เคยถูกพลิกป้ายเลยแม้แต่
วันเดียวก็ยังคงอดกลิ่นประทานรางวัลอย่างดีให้กับเหล่าสนมนางใน
ที่ปรนนิบัติรับใช้โอรสสวรรค์

แต่ความดีเพียงอย่างเดียวคงไม่เพียงพอ

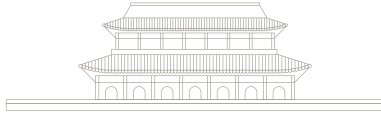
หัวใจของหวงช่างไม่เคยหวั่นไหวให้กับหวงโง่เลยแม้แต่หน่อย

หลิวเจิงได้แต่สวดภาวนา ขอให้คนปลอดภัย เพราะสำหรับเขาแล้ว
ไม่ว่าใครก็ไม่เหมาะสมเท่ากับอันหยางเฟิงอีกแล้ว

บทที่ 1

เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

สบกษ เต็มไปด้วยความมืดมิด ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็ไม่สามารถเห็นสิ่งใดแม้กระทั่งร่างกายตนเอง ทว่าเขากลับไม่เหลือความเจ็บปวดจากยาพิษที่คอยกัดกินร่างกายของตนเองอีกต่อไปแล้ว บางทีนี่อาจจะเป็นโลกหลังความตาย

เขาตายแล้วหรือ

น่าเสียดาย...ช่างน่าเสียดาย

‘อันหยางเฟิง’

เสียงเรียกแผ่วเบาอย่างมาดั่งขึ้น เขาพยายามมองหาต้นเสียง แต่ก็ไม่สามารถระบุทิศทางได้เลยแม้แต่น้อย ยังไม่ทันจะสิ้นความสงสัยเสียงนั้นก็ดังขึ้นอีกครั้ง

‘เจ้าต้องกลับไป’

“หมายถึงอะไร” หยางเฟิงไม่เข้าใจ เขาควรจะไปที่ไหน ไม่สิ... ต้องถามว่ามีที่ใดให้เขากลับไปด้วยหรือ แต่ก่อนจะได้ถามให้กระจ่างจู่ๆ แสงสว่างก็อาบล้อมทั่วทั้งบริเวณจนหยางเฟิงต้องหลับตาลงเพื่อหนีแสงนั้น พร้อมกับประโยคสุดท้ายที่เอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

‘ความปรารถนาของเจ้า... ข้าจะมอบให้’

“...เฟิ่ง”

“...”

“เฟิ่งเฟิ่ง”

เปลือกตาสีมุกสีเข้มขึ้นอย่างกะทันหัน พร้อมเสียงหายใจนำอากาศเข้า
เฮือกใหญ่ เนตรงามกะพริบถี่เพื่อปรับสายตาให้แจ่มชัด และสิ่งแรกที่
ปรากฏให้เห็นคือใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มที่หญิงสาวและชายหนุ่มทั่วทั้ง
ตึกเหมยผิงมองอยากได้เป็นคู่ครอง

“พี่...ใหญ่...”

น้ำเสียงแหบแห้งเอ่ยออกมาอย่างติดขัด หยางเฟิ่งรู้สึกเจ็บคอ
เป็นอย่างมาก รวากับรู้ใจ ถ้วยน้ำชาอุ่นถูกประคองแนบริมฝีปากแห้งแตก
เขาจิบเข้าไปช้าๆ เพราะเชื่อใจคนที่กำลังป้อนให้อยู่มากๆ ในน้ำชานี้คงจะ
ไม่มียาพิษ

“ค่อยๆ ดื่ม เตี่ยจะเสาะล่าเอา” น้ำเสียงอบอุ่นอ่อนโยนเอ่ยขึ้น
และนั่นทำให้หยาดน้ำใสเอ่อคลอขึ้นเต็มดวงตา เนตรดำลึบราวท้องฟ้า
ยามค่ำคืนสหมองแวตาท่อนโยนของพี่ชายที่เป็นเช่นนี้มาเสมอ

“ไม่เป็นไรแล้ว เจ้าปลอดภัยแล้ว”

คล้ายกับฟางเส้นสุดท้าย ทำนบน้ำตาที่เคยอดกลั้นไว้พังทลาย
หยาดน้ำใสไหลรินอาบทั่วทั้งแก้มชุ่มตอบ เรียวแขนที่ผอมแห้งโอบกอด
ร่างสูงใหญ่เบื้องหน้า หน้าผากเนียนชลลงบนไหล่กว้างของพี่ชายผู้เป็นดัง
ที่พี่สุดท้าย เสียงสะอื้นให้จนตัวโยนราวกับเด็กเล็กทำให้ *อันหยางหรง*
เจ็บปวดใจไม่น้อย

เขาไม่เคยเห็นน้องชายผู้นี้ทำให้ตั้งแต่ตอนที่อีกฝ่ายออกเรือนไป
และเมื่อขึ้นเป็นมารดาของแผ่นดินเขาก็แทบไม่มีโอกาสได้พบหน้า แต่ทุกครั้ง
เด็กคนนี้ก็มักจะมียิ้มบางประดับใบหน้าอยู่เสมอ เขาหลงคิดมาตลอดว่า
อีกฝ่ายมีความสุขดี

หากไม่ใช่เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายถูกพิษจนถึงแก่ชีวิตเขาคงไม่ได้เจอ
เด็กน้อยผู้นี้เลย

“ท่านมาได้ยังไง” อันหยางเฟิ่งร้องให้จนหน้าใจแล้ว เขาก็เอ่ยถาม

ผู้เป็นพี่ชายทันที ทั้งที่ใบหน้ายังคงชบอยู่กับไหลแข็งแรงของผู้เป็นพี่ ในตอนนี้เขาไม่ต้องสวมหน้ากากจักรพรรดิอีกแล้ว เพราะทั่วทั้งบริเวณ มีเพียงแต่เขากับพี่ชายเท่านั้น คาดว่าผู้เป็นพี่คงไล่คนออกไปจนหมด

“ตั้งแต่ที่เจ้าส่งข่าวมาบอกข้าว่าเจ้าถูกพิษสลายวิญญาณ ข้าก็รีบค้นหา ยาถอนพิษทันที และข้าก็พบมันเมื่อสองวันก่อน ข้าจึงรีบเร่งกลับมายัง วังหลวง เมื่อมาถึงเจ้าก็...”

“ยาถอนพิษ?”

“พิษที่เจ้าได้รับแท้จริงมันแทบจะหายสาบสูญไปนานแล้ว ข้าตื่นตื่น ไปทางเหนือ บังเอิญพบชนเผ่าประหลาดที่อาศัยอยู่ในถ้ำน้ำแข็งบนเทือกเขา ซึ่งมีหิมะตลอดทั้งปี และพวกเขา ก็บอกว่ามียาถอนพิษอยู่ ข้าจึงขอมา แม้จะไม่ว่าได้ผลจริงหรือไม่ แต่นั่นก็เป็นความหวัง”

หยางเฟิงคิดตาม เขาให้คนแจ้งหยางทรงตั้งแต่ว่ารู้ว่าถูกพิษราว สามเดือนที่แล้ว แต่เพิ่งค้นพบยาถอนพิษ ก็คงจะเป็นยาพิษที่หายากจริง อย่างที่ว่า

ไม่คาดคิดเลยจริงๆ ว่ามันจะต้องการให้เขาตายถึงขนาดใช้สิ่งนี้ เกือบจะสาบสูญไปแล้วเช่นนี้

“พิษสลายวิญญาณ...หึ”

พิษสลายวิญญาณเขาเคยอ่านพบในตำราแพทย์ ฤทธิ์ของมันคือ กัดกร่อนร่างกายจนแทบจะแตกสลายตามชื่อ ผลของมันจะแรงขึ้นเรื่อยๆ โดยส่วนมากแล้วคนมักจะทนได้ไม่เกินเดือนที่สาม หยางเฟิงก็เช่นกัน

ยาถอนพิษของมันก็มีชื่อที่ตั้งมาราวกับประชดประชันว่า ยาเรียก วิญญาณ ซึ่งเป็นเพียงชื่อในตำราแพทย์เท่านั้น ไม่เคยมีใครปรุงมันได้จริง เพราะส่วนประกอบแต่ละอย่างหายากเกินไป บางอย่างก็ไม่มีอีกแล้ว

ไม่คิดเลยจริงๆ ว่า *อันลี่เซียน* จะเสาะหามาจนได้

หากไม่ตอบแทนในความพยายามนี้ คนจะหาว่าเขาไร้น้ำใจได้

หยางทรงเล่าต่ออีกว่า ตอนมาถึงเขาก็หมดลมหายใจไปแล้ว ทว่าเพราะเนื้อตัวยังอุ่นอยู่จึงยังมีความหวัง และไล่ให้ทุกคนออกไปจนหมด เพื่อมอบยาถอนพิษให้เขาเพื่อตั้งวิญญาณกลับมา และผู้ที่ช่วยเหลือเขา

ก็เป็นคนจากเผ่าลึกลับที่วานั้น

“ตอนนี้น้ำดื่มได้แล้วหรือ”

“นับจากตอนที่ข้ามาถึงก็ผ่านไปเกือบสามชั่วโมง¹ แล้ว”

“แล้วผู้อื่น...”

“ข้ารับใช้ของตำหนักเยว่ชินอยู่หน้าห้องบรรทม ส่วนหวางซางกับสนมอยู่ที่ตำหนักหมิงจิว” น้ำเสียงของหยางหรงติดจะไม่พอใจเล็กน้อยเมื่อเอ่ยถึงผู้ที่เคยเป็นสหายรักของตนเอง

หากตอนนั้นเขาคัดค้านไม่ให้สหายรักของตนเองในตอนที่ยังเป็นรัชทายาทตบแต่งหยางเฟิงเข้าเป็นทงไท่จื่อเพย ตอนนี้น้องชายของเขาคงไม่ต้องมาถูกทรมานแบบนี้

“ถ้าเช่นนั้นตอนนี้ข้าคงต้องให้คนไปแจ้งแล้วละ พวกมันจะได้ไม่ดีอีกมากเกินไป” ริมฝีปากเขียวที่เริ่มมีสีเลือดขึ้นมาบ้างเหยียดออก พร้อมกับดวงตาที่ฉายแววชิงชัง

“เฟิงเฟิง”

“พี่ใหญ่... ข้านะสาบานกับตนเองเอาไว้ว่าหากมีชีวิตจะต้องเอาคืนเขาสักครั้ง” หยางเฟิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา ดวงตาที่เคยหมองเศร้าบัดนี้กลับแทนที่ด้วยความมืดแสนจะหยั่งถึง

“หากเจ้าต้องการความช่วยเหลือก็บอกข้าได้ทุกเมื่อ รู้หรือไม่” หยางหรงไม่เคยคิดจะห้ามปรามน้องชายผู้นี้อยู่แล้ว ตั้งแต่เล็กเขาเคยตามใจอย่างไรจนถึงวันนี้ก็ยังคงเหมือนเดิม และยิ่งเห็นน้องชายถูกรังแกจนถึงแก่ชีวิตขนาดนี้ หากหยางเฟิงเลือกจะแก้แค้นเขาก็จะคอยระวังหลังให้

“ข้านะรักท่านที่สุด พี่ใหญ่” อันหยางเฟิงยิ้มกว้างจนเต็มใบหน้าอย่างที่ไม่ได้ยิ้มมาแสนนาน คนที่เขาเชื่อใจมาตลอดชีวิตก็คือพี่ชายผู้นี้ ท่านพ่อ ท่านแม่ และข้ารับใช้คนสนิทของตนเอง คนที่ไม่ว่าเขาจะดีร้ายอย่างไรก็ไม่เคยทอดทิ้งกัน พร้อมจะสนับสนุนทุกก้าวที่เขาเลือกเดิน

“ท่านไปเรียกคนอื่นเข้ามาเถอะ ป่านนี้คงใจหายกันหมดแล้ว”

¹ ประมาณ 6 ชั่วโมง

แม้จะเป็นคนของจักรพรรดิ แต่หยางเฟิงรู้ว่าข้ารับใช้ของตำหนักเยว่ชินรับใช้เขาด้วยใจจริง นอกจากเขาและหวงตี้แล้ว ทุกคนในตำหนักนี้ล้วนไม่รับคำสั่งจากใคร เพราะเหตุนี้เขาถึงรู้ว่าหญิงแพศยาผู้นั้นวางยาพิษเขาด้วยอาหารที่หวงตี้ส่งมา

แม้จะไม่ได้เป็นผู้ลงมือโดยตรง แต่มีหรือที่ชายผู้นั้นจะไม่รู้ว่าในอาหารมีสิ่งใด แต่กลับเลือกจะปิดตาทั้งสองข้างเพื่อให้มันลงมือกับเขาได้โดยง่าย

หลังจากฟื้นมาแล้ว ใครที่ดีกับเขา เขาจะตีตอบ แต่หากใครที่มันคิดร้ายกับเขา เขาจะเอาคืนเป็นร้อยเป็นพันเท่า

หวงโช่วที่แสนดีมีคุณธรรมผู้นั้นได้ตายไปแล้ว

“หวงโช่วเหนียงเหนียง!!” เสียงแหลมเล็กเรียกเสียงดังทำให้หยางเฟิงหลุดออกจากความคิด พลันเบี่ยงหน้าก็เกิดภาพน่าขนขึ้น เหล่าข้ารับใช้น้อยใหญ่รีบกุสีกุจอกันเข้ามา เสียงอึกที่กึกกรึกโครมราวกับมีงานเลี้ยงรอบกายของเขาช่างวุ่นวาย ข้ารับใช้วิ่งพัวพันกันจนสะดุดล้มไปหลายคน หมอหลวงถูกเรียกมาตรวจร่างกายของเขารวดเร็ว

แม้จะผิตเวลาไปบ้าง แต่เขาก็อดหัวเราะออกมาอย่างแผ่วเบาไม่ได้ หยางเฟิงมองไปรอบกาย ข้ารับใช้ที่คอยอยู่กับเขาแต่ละคนล้วนมีสีหน้าปีติยินดี เขาเห็นว่ามียุติชนที่น้ำตานองหน้าจนดูน่าขันไม่น้อย

ทั้ง ๆ ที่คนเหล่านี้ดีกับเขาไม่น้อย ทำไมก่อนหน้านี้เขาจึงเอาแต่เป็นทุกข์และเฝ้ารอคอยให้คนผู้นั้นแฉะเวียนมาหากัน ทั้ง ๆ ที่คนเหล่านี้ต่างก็คอยปรนนิบัติรับใช้ตนเองอย่างดีเพื่อคลายความเศร้าจากการผิตหวังซ้ำไปซ้ำมา ทำไมเขาจึงได้มองข้ามกัน

“พอแล้ว พวกเจ้าเอาแต่วิ่งไปมาเป็นมดแตกร้าง เป็นกงปวดหัว” สิ้นคำทุกการเคลื่อนไหวก็หยุดชะงักและรีบจัดระเบียบกันอย่างรีบร้อยอย่างที่ราชสำนักได้สั่งสอนมาอย่างดี

“ชื่อชื่อ ชื่อเมียว”

“พะยะค่ะ/เพคะ”

“เอาเสื้อคลุมหงส์ทองมาให้เป็นกง ปานนี้หวงช่างและพระสนม ทั้งหลายคงรอกันนานแล้ว” มือเรียวสะบัดผ้าห่มออกจากกายก่อนจะลุกขึ้นยืนอย่างมั่นคง แม้ว่าเรือนกายสูงโปร่งจะซุบผอมไปบ้าง หากแต่ก็ดูมีชีวิตชีวากว่าก่อนหน้านี้ยามที่ลี้มหมอนนอนเสื่อ

“ขอภัยหวงโส่ว ได้โปรดเสวยน้ำแกงบำรุงถั้วนี้ก่อนไปเกิดพะยะค่ะ” น้ำเสียงทุ้มหวานราวกับหยดน้ำเอ๋ยขึ้น พร้อมร่างสูงโปร่งที่มีเรือนผมสีขาวราวหิมะแปลกตายื่นถั้วที่มีน้ำแกงบกลิ่นหอมมาให้ดวงเนตรงามมองไปยังพี่ชายของตนเอง เมื่อเห็นอีกฝ่ายพยักหน้าให้ก็รับมาดื่มรวดเดียวจนหมด

“เจ้าคงเป็นชนเผ่าที่ช่วยชีวิตเป็นกง”

“ผู้น้อยมีนามว่าหวางผู้أيชชิน จากเผ่าไป่หูหิงหลังพะยะค่ะ”

“ชื่อเจ้าไพเราะยิ่ง เช่นนั้นเด็ก ๆ ก็จัดที่พักให้คุณชายผู้น้อยอย่างดีเถิด ข้าจะไปเข้าเผ่าหวงช่าง” หยางเฟิงเอ่ยสั่งการก่อนเดินออกไปยังห้องแต่งตัว

เขาเลือกจะแต่งกายเต็มยศด้วยอาภรณ์หงส์ทองของจักรพรรดินีที่น้อยครั้งจะได้ใส่ เพราะแต่ก่อนเขาเลือกที่จะยอมไม่ใช้อำนาจที่ตนเองมีเพื่อไม่ให้ชายผู้นั้นไม่พอใจว่าเขาจะใช้อำนาจไปรังแกนางในดวงใจของอีกฝ่าย เขาเคยยอมแม้กระทั่งแต่งกายด้วยอาภรณ์ชั้นเดียวกับสนมเพื่อให้ทัดเทียมกับหญิงผู้นั้น

แต่จากนี้ไปจะไม่อีกแล้ว

“นำชุดสี่จี๊ดซิดเหล่านั้นไปบริจาคเสียให้หมด จากนั้นอาภรณ์ของเป็นกงจะไม่มีแต่ของไร่ราคา ไร่สีสัน ไร่ลวดลายเหล่านั้นอีก”

เสื้อคลุมสีทองปักลายหงส์สยายปีกด้วยทองคำและไหมชั้นดี ถูกสวมลงบนร่างสูงโปร่ง ทับกับอาภรณ์สีแดงดำนที่ปักลวดลายด้วยด้ายทองคำ เครื่องประดับทองคำและอัญมณีที่เคยเก็บอยู่ในหีบถูกนำออกมาใช้แต่พอเหมาะ กวานหงส์ทองคำสวมแทนที่กวานเงินธรรมดาอย่างที่เคยเป็น เพราะเขาไม่ใช่สตรีจึงไม่ต้องแต่งองค์อะไรมากมาย หวากล้งดงามและสูงศักดิ์อย่างที่ไม่มีใครเคยได้เห็นมาก่อน

หงส์คู่มังกรเป็นเช่นไรวันนี้หลายคนได้พบแล้ว

“ไปตำหนักหมิงจิวกันได้แล้ว”

ข่าวจะพบสีหน้าผิตหวังของพวกเจ้าไม่ไหวแล้ว

ภายในตำหนักหมิงจิวอันเป็นตำหนักหน้าสุดของวังหลัง ยามนี้แทบไม่มีเสียงสนทนาอย่างเช่นปรกติ เหล่าพระสนมทั้งหลายต่างก็เจียมเนื้อเจียมตัวสงบเสงี่ยม เห็นจะมีก็แต่องค์จักรพรรดิที่ประทับอยู่สูงสุด และอันก๊วยเพยที่เอาแต่จับจ้องเก้าอี้ขององค์จักรพรรดิอันว่างเปล่านั้นแหละที่ยังคงปรกติได้

คนแรกมีสีหน้าเรียบเฉยไม่บ่งบอกอารมณ์อย่างที่เป็นมาเสมอจะมีบ้างที่หันไปยิ้มและพูดคุยกับคนที่สอง เหล่าสนมนางในในตำหนักหลังแห่งนี้ต่างก็รู้กันดีว่าคนที่หวงชางรักและโปรดปรานที่สุดคือใคร!

ดังนั้นพวกนางจึงทำได้แค่ภาวนาให้อันหยางเฟิงรอดพ้นจากโรคร้ายโดยเร็ว เพราะหากอันลี่เซียนได้ขึ้นเป็นหวงโฮ่วแทน ชีวิตพวกนางก็จะอยู่ในความลำบากแล้ว

อันก๊วยเพยที่ต่อหน้าหวงชางแสร้งทำเป็นดอกบัวขาวบริสุทธิ์ที่ใสซื่อแต่เบื้องหลังนั้นกลับโหดร้ายยิ่ง หากสนมหรือนางในผู้ใดได้รับความโปรดปรานขึ้นมาจะต้องรีบหาทางกำจัดสิ้น หากไม่ใช่ว่ามีหยางเฟิงคอยช่วยเหลือ มีหรือที่พวกนางที่เคยผ่านคืนวันสันต์กับหวงชางจะมีชีวิตรอดจนถึงทุกวันนี้

ราวกับสวรรค์ยังคงเห็นใจชีวิตน้อย ๆ ของพวกนาง

ชั้นที่น้อยรีบเดินเข้ามาอย่างลุกลี้ลุลจนออกจะดูเสียมารยาทไปบ้างก่อนจะประกาศด้วยน้ำเสียงกระต่อนกระแทนด้วยความเห็น้อยหอบ

“กระ...กราบทูลหวงชาง...หะ...หวงโฮ่วเสด็จพะยะค่ะ!” ลิ่นเสียงประกาศทุกคนล้วนมีสีหน้าตกตะลึง โดยเฉพาะอันก๊วยเพยที่มีสีหน้าประหลาดใจระคนไม่เชื่อหูตัวเอง ก่อนที่ดวงตาของนางจะเบิกกว้างขึ้นไปอีกเมื่อร่างสูงสง่าก้าวเดินเข้ามาภายในห้องพระโรงของตำหนักหมิงจิว

ดวงหน้าหล่อเหลาดงามแม้จะซีดเซียวและซุบผอมไปบ้างทว่าก็ยังคงความรูปงามเอาไว้ไม่หายไปไหน หากกล่าวว่หวงชางมีใบหน้าหล่อเหลาคมคายราวนักรบเทพสวรรค์แล้ว หวงโฮ่วผู้นี้ก็ถึงดงามราวเทพเซียนไม่ต่างกัน

หากมิใช่ว่าอันหยางเฟิงผู้นี้ตบแต่งเป็นหวงไท่จื่อเพยไปเมื่อห้าปีก่อน ปานนี้ก็คงเป็นคุณชายรองตระกูลอันที่หญิงสาวและหนุ่มน้อยทั่วทั้งแผ่นดิน หมายปองไม่ต่างจากผู้เป็นพี่ชาย

เวลานี้ยิ่งลุกขึ้นมาแต่งกายเต็มยศอย่างไม่เคยเห็นยิ่งดูมีสง่าราศี ขึ้นไปอีก เหล่าพระสนมหลายคนชื่นชมหวงໄໂວผู้นี้ไม่น้อย และไม่มี ความรังเกียจเลยด้วยซ้ำ เพราะพวกนางรู้มาตลอดว่าหวงໄໂວกับหวงซำงไม่เคย เข้าหอด้วยกัน

หากถามว่ารู้ได้อย่างไร พวกนางก็ตอบตรงๆ เลยกว่าจากอันก๊วยเพย น้อย่างไรละ

คนปาวประกาศต่ออยู่เสมอว่าหวงซำงมาค้ำแรมกับนางคินໄໂວบ้าง คอยเยาะเย้ยสนมตัวน้อยๆ เสมอว่าแม้แต่หวงໄໂວก็ไม่เคยได้รับความ โปรดปรานเช่นนั้น

“การะหวงซำง ขอพระองค์ทรงพระเจริญหมื่นๆ ปี” อันหยางเฟิง ทำความเคารพอย่างถูกต้องตามประเพณี หากแต่คราวนี้ต่างออกไป เมื่อเขาไม่ได้คอยก้มหน้าก้มตาทำตัวเล็กอย่างที่เป็นมา แผ่นหลังเหยียดตรง ไหล่ตั้งสง่างาม และไม่รอให้อีกฝ่ายสั่งให้ลุกขึ้นอีก

ดวงเนตรสีด้าล็บสบมองดวงเนตรสีอ่อนของผู้เป็นประมุขสูงสุด หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงชินอายหน้าแดงเป็นลูกท้อ แต่ถ้านี้กดูดี ๆ แล้ว เขาแทบไม่เคยสบตากับสามิผู้นี้เลย เพราะเหตุนี้คนจึงดูแปลกใจไม่น้อย

“หวงໄໂວดีขึ้นเงินก็ดีใจแล้ว ลุกขึ้นมานั่งดีๆ เถิด เจ้าเฟิงจะหายป่วย มิใช่หรือ”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยไร้ซึ่งความ ปีติยินดีอย่างที่เคยเป็น ยามเมื่อเหล่าข้ารับใช้ประคองเขาเดินไปยังที่นั่ง ประจำตำแหน่ง เขาหยุดเล็กน้อยเมื่อเดินผ่านอันลี่เซียน หางตาเหยียดมอง ผู้ที่อยู่ต่ำกว่าตนเอง เรียวปากบางคลี่รอยยิ้มร้ายกาจ ก่อนจะเอ่ยออกมา ด้วยน้ำเสียงไม่ดิ่งน่กว่าคนใกล้เคียงยังพอได้ยิน

“ยาพิษของเจ้าไม่เห็นจะเป็นอันใดได้เลย ไร้ค่า ไร้สามารถอย่างไร ก็ยังคงเป็นเหมือนผู้ไข่มันเช่นนั้น” ลิ่นคำก็ก้าวเดินอย่างสง่างามไปยัง

ที่ของตนท่ามกลางสายตajibจ้องจากพระสนมเอกทั้งสี่และองค์จักรพรรดิ เพราะหยางเฟิงก็ตั้งใจให้คนเหล่านี้ได้ยินอยู่แล้ว จากนั้นไปใครที่คิดจะรังแก เขาก็คงต้องคิดให้ดีๆ

อันลี่เซียนได้แต่จิกกระโปรงตัวเองแน่น เพราะตอนนี้ยังอยู่ต่อหน้า หวงซ่างนางจึงไม่อาจแสดงอาการใดได้มาก เลยแสร้งทำหน้าตาคลอ ตีหน้าใสชื่อไม่รู้เรื่องหวังจะจอดอ้อนหวงซ่าง แต่กลายเป็นว่าหวงซ่าง เอาแต่จ้องมองอันหยางเฟิง!

“เจ้าแข็งแรงดีแล้วหรือถึงเดินออกมาเช่นนี้” รูปประโยคห้วนโยเซ่นนี้ หากเป็นเขาเมื่อก่อนคงดีใจจนแทบเป็นลมแน่ แต่เมื่อได้ฟังยามนี้เขากลับ รู้สึกเจ็บแสบในหัวใจ

“ขออภัยที่กระหม่อมยังมีชีวิตอยู่พะยะค่ะ”

ขออภัยที่ทำให้ท่านผิดหวังนะ *ซีหยางเทียน*

“เจ้าดูเปลี่ยนไปนะ” เขาถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจ

“บางทีนี้อาจจะเป็นตัวขี้มาเสมอ ท่านเพียงแต่ไม่เคยคิดจะรับรู้ ก็เท่านั้นเอง”

แม้จะกล่าวเช่นนั้นคนก็ยังคงมองไม่หยุด แต่หยางเฟิงก็ไม่คิด จะสนใจ อยากรมก็ปล่อยให้มองไป เขากวาดสายตามองไปรอบๆ ลสำรวจสนมแต่ละคนอย่างที่ท่าปรกติ หากแต่คราวนี้กลับไม่ค่อยปรกติ เมื่อสนมหลายคนที่เขาลากสายตาผ่านกลับมีสีหน้าราวกับชินอา

“ตอนนี้หวงโฮ่วดีขึ้นมากแล้ว พวกเจ้าก็กลับไปพักผ่อนเสียเถิด จะได้ไม่รบกวนหวงโฮ่วด้วย เจิ้นคิดว่าหวงโฮ่วคงต้องพักผ่อนเสียให้มาก” ผู้เป็นประมุขเอ่ยขึ้นมาทำลายความเงียบและบรรยากาศอันอึดอัดในห้อง

“ขอบใจพวกเจ้ามากที่เป็นห่วงเป็นกังวล” หยางเฟิงเอ่ยพ้อเป็นพิถี ตามมารยาท

“การระหวงซ่าง การระหวงโฮ่ว ขอทรงพระเจริญหมื่นๆ ปี” หากเป็นปรกติแล้วคงต้องรอให้ผู้มีตำแหน่งสูงสุดออกไปก่อน แต่คราวนี้ กลับไล่ผู้น้อยออกไปจนหมด เหลือเพียงแค่ตัวหยางเฟิงและหวงซ่างเท่านั้น

“กระหม่อมรู้สึกไม่ค่อยดี คงไม่ส่งพะยะค่ะ” หยางเฟิงทำความ

เคารพลวกๆ ต่างจากตอนอยู่ต่อหน้าผู้คนลิบลิบ ก่อนจะหันหลังเดินออกเตรียมเดินกลับตำแหน่งของตนเอง ไม่รอให้อีกฝ่ายอนุญาตใดๆ ยิ่งสร้างความประหลาดใจให้กับซีหยางเทียนมากขึ้นไปอีก

ดวงตาเรียวดุจเหยี่ยวหรือมรึงมองร่างสูงโปร่งเบื้องหน้าอย่างพิลึก

อันหยางเฟิงตรงหน้าเขาแตกต่างจากที่เคยเห็นและรู้จักมาตลอดหลายปีจริง ๆ ความรู้สึกบางอย่างก่อขึ้นภายในเบื้องลึกของจิตใจ ยามได้สบตาก็ฝ่ายซัด ๆ บางสิ่งที่เปลี่ยนไปหากแต่คนไม่พูดมันออกมา

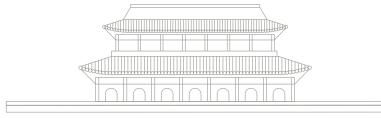
ซีหยางเทียนรับรู้ได้อย่างชัดเจนในเมื่อเขาได้รับมันมาอย่างมากมายตลอดเวลาห้าปี อีกฝ่ายไม่เคยคิดจะเก็บซ่อนเลยแม้แต่หน่อย ทว่าตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้สบตาในวันนี้

อันหยางเฟิงไม่ได้รักเขาอีกต่อไปแล้ว

บทที่ 2

คุณธรรมคือสิ่งใด ข้าล้มไปหมดแล้ว

*หลังจากที่เปิดตัว*ไปอย่างยิ่งใหญ่แล้ว อันหยางเฟิงก็อยู่ในช่วงเวลาของการฟื้นตัว เพราะเขาเจ็บป่วยจากพิษร้ายร่วมสามเดือน เนื้อหนังผอมแห้ง แก้มซุบตอบ แม้ผู้อื่นจะเฝ้าว่าเขายังคงดูดี แต่สำหรับหยางเฟิงแล้ว ร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ย่อมดีกว่าสภาพเหมือนคนอมโรคเช่นนี้

อย่างน้อยเวลาใครมาหาเรื่องหยางเฟิงก็จะได้พร้อมรบ

นี่ก็ผ่านมาเจ็ดวันแล้วที่จักรพรรดิของแผ่นดินพินขึ้นมาจากความตาย อาหารชั้นเลิศมากมายถูกนำมาถวาย และทั้งหมดล้วนมาจากจวนแม่ทัพ ไม่มีแม้แต่ข้าวเม็ดเดียวที่มาจากห้องเครื่องของวังหลวง บทเรียนที่ผ่านมาทำให้เขาไม่เชื่อใจสิ่งใดก็ตามที่มาจากที่แห่งนั้น

นอกจากอาหารบำรุงที่ผู้เป็นพี่ชายจัดเตรียมมาให้ด้วยความใส่ใจแล้ว ตัวหยางเฟิงเองก็เริ่มออกกำลังกายเช่นกัน หากย้อนกลับไปในนยามที่ยังเป็นเพียงคุณชายรองตระกูลอัน หยางเฟิงไม่ได้ถูกเลี้ยงดูมาอย่างสตรีเลย แม้แต่น้อย

แต่เป็นคุณชายผู้เหินห่างไปด้วยศาสตร์และศิลป์ เพราะพี่ชายเป็นถึงแม่ทัพแห่งดินแดนพายัพ บิดาก็เคยเป็นถึงมหาเสนาบดี มีหรือที่บุตรชายอย่างเขาจะไม่ได้เรียนวิทยายุทธ์ แถมผู้สอนก็ยังเป็นพี่ชายของตนเองอีกด้วย

หยางเฟิงในวัยสิบห้าปีถูกกล่าวขานไปทั่วดินแดนต้าเจิงว่าเป็นหนึ่งในคุณชายที่ใคร ๆ ก็อยากได้เป็นสามีหรือเขย

ทว่าหลังจากออกเรือนไปเขาก็แทบไม่ได้ฝึกฝนตนเองเลย เพราะต้องใช้เวลาทั้งหมดไปกับการหัดงานบ้านงานเรือน เล่าเรียนหลักของภรรยาที่ต้องปฏิบัติ ผันตัวเป็นชายหนุ่มในห้องหออย่างเต็มตัว

มานึกดูแล้วก็เวทนาให้กับความโง่งมของตนเองเหลือเกิน

“หวงໄໄວເໄວເໄວເໄວ ວັນนี้ต้องไปตำหนักหมิงจิวนะพะยะคะ”
ข้ารับใช้ตัวน้อยนามซือซือที่ติดตามมาตั้งแต่บ้านเก่าเอ่ยขึ้นขณะที่กำลังแต่งองค์ให้กับหยางเฟิง ซึ่งเมื่อฟังจบก็ถอนหายใจออกมาเสียงดัง “ให้ข้าพักเพียงเจ็ดวันคงมากไปสินะ”

ตั้งแต่ขึ้นเป็นหวงໄໄວເໄວເໄວເໄວ เขาก็เกลียดชังช่วงเวลาที่ทำหนักหมิงจิวที่สุด เพราะทุกวันในช่วงเวลาเดียวกับที่ทวงซ่างออกว่าราชการ ผู้มีตำแหน่งหวงໄໄວເໄວເໄວເໄວ ก็ต้องคอยตรวจความเรียบร้อยของวังหลัง และที่ตำหนักหมิงจิวก็คือสถานที่ที่จะเรียกพบเหล่าสนมนางในทั้งหลาย ประทานรางวัลให้กับผู้ที่เฟิงผานคืนวสันต์กับทวงซ่างไป รับฟังข้อเรียกร้องจากเหล่าสนมชั้นสูงทั้งหลายที่คอยหาเรื่องสนมตัวเล็ก ๆ หรือไม่ก็รอรบราชโองการเลื่อนยศของสนมที่ถูกทวงซ่างโปรดปราน

เมื่อก่อนเขาทั้งเกลียดชังและเจ็บปวดกับช่วงเวลานี้มากนัก ทว่าตอนนี้กลับเฉยชาและอยากรู้ว่าวันนี้จะได้ดูละครเรื่องใด

ว่ากันว่ายามตกอยู่ในห้วงรักก็คล้ายกับคนตาบอด เห็นที่ว่าจะจริง เพราะเมื่อก่อนเขามัวแต่เจ็บปวดและเสียใจ จึงได้แต่ฝืนใจตัดสินใจหลายอย่างจากความโปรดปรานของซีหยางเทียนเป็นหลัก แต่ตอนนี้สติของเขาแจ่มใส่ยิ่งความรู้สึกอดทนอดกลั้นอย่างที่เคยเป็นมาไม่เหลืออีกต่อไป

คราวนี้หยางเฟิงจะเป็นจักรพรรดินีผู้มีคุณธรรมอย่างแท้จริง

“ถ้าเช่นนั้นวันนี้ก็ใส่เสื้อคลุมหงส์สีแดงแล้วกัน” ปรกติดหากต้องไปตำหนักหมิงจิวเขามักจะใส่สีขาวหรือสีอ่อนเรียบง่าย ไม่มีลวดลายมากนัก หากมีไฉ่ผ้าไหมเนื้อดีก็คงไม่ต่างจากชาวบ้านร้านตลาด แต่วันนี้เขาจะแสดงอำนาจของตนเองอย่างเต็มที่

“หนูจะช่วยหวังໂສ່ວให้ดูดียิ่งกว่าผู้ใดเพคะ”

เด็กสาวผู้นั้นนามชื่อเมี้ยว นางกำนัลที่ถูกมอบให้โดยจักรพรรดิ ทว่านางยอมมอบทั้งชีวิตรับใช้หยางเฟิง เขาจึงรักและเอ็นดูนางไม่ต่างจากน้องสาวแท้ๆ

“ข้าเชื่อใจในฝีมือของพวกเจ้าเสมอ”

ได้ยินดั่งนั้นชื่อชื่อกับชื่อเมี้ยวก็ลงมือแต่งกายให้กับผู้เป็นนาย อย่างสุดความสามารถ เนื่องจากหวังໂສ່ວของพวกเขาส่งงามอยู่แล้ว เพียงแค่สวมอาภรณ์ เครื่องประดับอีกสองสามชิ้น ก็ดูสูงศักดิ์เลอค่า สมกับเป็นสมาชิกของราชวงศ์

ชาติสีแดงถูกแต้มลงบนหน้าผากเนียนเป็นลายเปลวเพลิงงดงาม ยิ่งมองยิ่งคล้ายกับเทพเซียนจากสวรรค์ ริมฝีปากบางแดงเรื่ออย่างเป็นธรรมชาติ ไม่จำเป็นต้องแต่งแต้มเพิ่ม ไม่เช่นนั้นคงจะเป็นการมากเกินไป

ดวงตาเรียวดุจหงส์ถูกวาดด้วยเส้นหมึกบางเฉียบยิ่งขับให้ดูคมเข้มยิ่งขึ้น หากตาคู่นี้ตัวตมมองใครคนผู้นั้นคงราวกับจะหยุดหายใจ แม้ไม่ได้มีดวงตาดอกท้อ แต่เนตรคู่งามก็คล้ายกับนภายามค่ำคืนที่ดำขลับ ทว่ามีประกายคล้ายดาวส่องสว่างอยู่ในนั้น

“สตรีที่แต่งหน้าทำผมฉูดฉาดทุกวันคงต้องมีความอดทนนำดู ข้าละนับถือจริง ๆ”

หยางเฟิงเอ่ยออกมา เมื่อนับดูแล้วเขาถูกจับแต่งกายเสียเกือบชั่วยาม ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรมาก แต่พอนึกถึงใบหน้าของเหล่าสนมทั้งหลายที่มักจะถูกแต่งแต้มด้วยสีสันทากหลาย กับเครื่องประดับนับสิ้นชิ้นในแต่ละส่วนของร่างกาย คงต้องตื่นแต่เช้าตรู่ไม่น้อย

เขาเคยศึกษามาบ้างว่าเครื่องประทีนโฉมของเหล่าสตรีมีอะไรบ้าง สิ่งเหล่านั้นมีหลากหลายชนิด หลากหลายขั้นตอนจนเขาต้องยอมแพ้

“เพราะสตรีเหล่านั้นงดงามไม่เท่าพระองค์ จึงต้องประโคมตัวเสียยิ่งกว่านกหงส์หยกเพื่อให้ผู้คนสนใจเฝ้าเพคะ” ชื่อเมี้ยวเอ่ยยกยอหยางเฟิงเพียงแต่หัวเราะเบาๆ เพราะเขาก็ไม่ได้ตั้งใจที่ถูกเปรียบเทียบกับสตรีนักรอก

ถึงแม้ว่าเขาจะชอบบุรุษ แต่หยางเฟิงก็ยังคงเป็นบุรุษขอยูดี

“ไปกันเถอะ หากไปช้าข้าจะถูกรหาเอาได้”

เพราะตำหนักเยว่ซินของเขาอยู่ใกล้กับตำหนักหมิงจิวมากที่สุด ดังนั้นหากไปช้ากว่าใครแม้แต่ผู้เดียวก็มักจะถูกยกไปฟ่องหวงช่างเสียทุกครั้ง เมื่อก่อนเขาต้องไปคุกเข่าขอภัยจากหวงตี้เนื่องจากละเลยหน้าที่ เพียงเพราะไปช้ากว่าอันก๊วยเพยอยู่หลายครั้ง

แต่วันนี้เขาก็ไม่ได้หวาดกลัวเลยสักนิด

เติกรับใช้ทั้งสองหัวเราะเบาๆ เพราะหากคำนวณเวลาแล้วนี้ก็เลยมาเกือบสองเค่อ¹ แต่หวงโเฮ่วประกาศไปแล้วว่าวันนี้จะไปยังตำหนักหมิงจิว ดังนั้นเหล่าสนมนางในทั้งหลายจึงทำได้แค่คุกเข่าคารวะอากาศรออยู่กับที่ จนกว่าหวงโเฮ่วจะประทับยั้งที่หนึ่งและกล่าวให้หนึ่งยั้งที่สองตนจึงจะสามารถลุกขึ้นได้

หยางเฟิงก้าวเดินอย่างช้าๆ ไม่รีบร้อน ชมนกชมไม้ไม่ชมทัศนียภาพไปเรื่อย เขาไม่ได้เดือดร้อนอะไร และหากจะมีใครนำไปฟ่องซีหยางเทียน เขาก็พร้อมจะตอบโต้เช่นกัน

“หวงโเฮ่วเสด็จ!!”

ชั้นที่หน้าตำหนักกล่าวเสียงดังพร้อมกับร่างของอันหยางเฟิงที่แสรั่งเดินเชื่องช้ากว่าปรกติไปยังที่นั่งประธานซึ่งตั้งอยู่กลางห้องพระโรง เหล่าสนมนางในต่างพากันยืนตัวตั้งหลังตรง ยามเมื่อดวงตาดูจหงส์กล่าผ่าน หัวใจพวกนางล้วนเต้นแรงอย่างหาสาเหตุไม่ได้

ความรู้สึกนี้ตื่นเต้นยิ่งกว่าครั้งแรกที่ได้พบหวงช่างเสียอีก!!

ดวงหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้มประดับน้อยๆ ยามเดินผ่านเหล่าสนมเอก ทั้งสี่เขาเหลือบมองอันลีเซียนเล็กน้อย นางคู่ออนแอรากับจะสัมผัสได้ทุกเมื่อ ไม่รู้ว่าคุกเข่ามาเป็นเวลาเท่าใด แต่เขาก็ยอมรับว่าพึงใจไม่น้อยที่คนดูเจ็บปวด

“คารวะหวงโเฮ่ว ขอทรงพระเจริญหมื่นๆปี”

¹ ประมาณ 30 นาที

เสียงทำความเคารพดังทั่วทั้งห้องพระโรงเมื่อหยางเฟิงประทับยังตำแหน่งของตนเอง เขาโบกมือพร้อมกับกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“พวกเจ้าตามสบายเถิด”

สิ้นเสียงเหล่าสนมหลายคนก็รีบนั่งลงยังเก้าอี้ของตน พวกนางรู้สึกเจ็บและเมื่อยขาไม่น้อย ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดวันนี้พื้นที่ที่เคยปูพรมอ่อนนุ่มบัดนี้เหลือเพียงแต่พื้นหินอ่อนงดงามดั้งเดิมของตำหนักหมิงจิว ยามคุกเข่าหากไม่ใช่ว่ามีกระโปรงตัวหนารองรับไว้คงรู้สึกทรมานขึ้นไปอีก

“เป็นกงไต้ยีนว่าเมื่อคืนหวงซางเสด็จยังตำหนักของอันกั๋วเพย”

เสียงทุ้มนุ่มเอื่อยขึ้นมาอย่างเรียบเฉย ไม่ได้มีความเสียใจอย่างที่เคยเป็นมาเสมอ ทำให้เหล่าสนมหลายคนสนใจ ปรกติแล้วหวงซางก็มักจะเสด็จตำหนักอื่นของพระสนมอันกั๋วเพยอยู่เสมอ แต่หวงโช่วไม่เคยจะใส่ใจ ครานี้กลับเรียกหาคนเป็นอันดับแรก

“เพคะ หวงซางทรงแวะมาเยี่ยมเยียนหม่อมฉันอย่างที่ทำเป็นประจำ ทั้งยังค้างคืนด้วย” นางกล่าวพร้อมแสรั้งทำท่าทางเขินอาย หยางเฟิงเห็นดังนั้นก็อยากจะอาเจียนออกมาไม่น้อย

“น่าประหลาด ทั้งที่หวงซางไปตำหนักเจ้าแทบจะทุกคืน ทว่าผ่านมาหลายปีข้ากลับยังไม่เห็นองค์ชายหรือองค์หญิงน้อยจากเจ้าเลยแม้แต่คนเดียว”

จักรพรรดินีหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงเชิงหยอกล้อ ทว่ากลับเสียงดังฟังชัดและประโยคที่กล่าวออกมาล้วนเหยียดหยามอันลี้เซียนทุกถ้อยคำ เพราะไม่มีใครสามารถตำหนิองค์จักรพรรดิได้ ดังนั้นคำกล่าวทุกประโยคล้วนตำหนิอันกั๋วเพย

แต่อันลี้เซียนหรือจะยอมแพ้ให้กับหยางเฟิง

“นี่ท่านกล้าตำหนิหวงซางหรือ!”

นางโยนเรื่องใส่หยางเฟิงแทน แต่มีหรือที่หยางเฟิงจะไม่ได้กลับ

“เป็นกงจะกล้าตำหนิหวงซางได้อย่างไร หงซุเพย หลี่เจาอี และหวางไฉเหรินล้วนมีธิดาตัวน้อยวิ่งเล่นอยู่ในพระราชวัง นี้มิใช่เจ้าไม่มีความสามารถเอหรือหรือ”

อันลีเขียนหน้าม้าในหลายคนพากันซุบซิบและหัวเราะเยาะ หวงซ่างกับชูเพยและเหล่าสนมอื่น ผ่านคืนวันสันต์กันเพียงไม่กี่ครั้งหว่ากลับมืองค์หญิงน้อยออกมาวิ่งเล่นอยู่ถึงสามคน แต่อันก๊วยเพยที่แทบจะครอบครองหวางซ่างไว้ทุกคืนกลับไม่มีบุตรธิดาเลยแม้แต่คนเดียวเท่านั้นก็รู้แล้วว่าความผิดเป็นของผู้ใด

อันลีเขียนไม่สามารถทำอะไรได้ นางได้แต่กำมือแน่นจนเล็บจิกเข้าเนื้อเนียน ดวงตาคมโตมองหยางเฟิงอย่างเคียดแค้น ซึ่งหยางเฟิงก็ไม่ได้หวาดกลัว กลับมองนางเหยียดหยามอย่างไม่เคยทำ นี่เป็นครั้งแรกที่ลีเขียนรู้สึกว่าคุณเองต่ำต้อยกว่าชายนำรังเกียจผู้นี้!

“หากเจ้ายังคงมองเป็นกงเช่นนี้อีก เป็นกงจะให้คนควักลูกตาที่หน้าขะเขยงนั่นทิ้งเสีย” เอื้อนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มหวาน ทว่าน้ำเสียงกลับทรงอำนาจ ถ้อยคำโหดร้ายจนเหล่าสนมน้อยใหญ่พากันตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว ไม่กล้าเหลือบตามองผู้ที่ยิ่งใหญ่เป็นรองเพียงหวางซ่างเท่านั้น

พวกนางเกือบล้มไปแล้วว่าอันหยางเฟิงผู้นี้มีอำนาจมากเพียงใด แม้แต่สิทธิ์ในการนั่งบัลลังก์มังกร คนผู้นี้ก็มีเช่นกัน

“เห็นแก่ที่เจ้าปรนนิบัติหวางซ่างมาอย่างดีตลอด เป็นกงก็มีของจะมอบให้เจ้า เป็นของกำนัลที่ทำหน้าที่ได้อย่างดี มารับไปสิ”

หยางเฟิงผ่อนคลายบรรยากาศกดดันที่จิตใจใช้มันขมอันก๊วยเพยลงพร้อมกับกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน หากไม่เคยได้ยินประโยคก่อนหน้า คงคิดว่าหวงโฮ่วผู้นี้อบอ้อมอารีอย่างที่เข้ามาเสมอ

อันลีเขียนที่ยังคงได้รับผลกระทบจากแรงกดดันเมื่อครู่เพลอก้าวไปรับของอย่างเหม่อลอย นางไม่เคยคิดมาก่อนว่าอันหยางเฟิงจะลูกลงมาตอบได้ตนเอง คนผู้นี้มีเขี้ยวเล็บยิ่งกว่าที่นางคิดเอาไว้มากนัก และนางไม่อาจรู้ได้เลยว่าอันหยางเฟิงยังมีอะไรที่เก็บซ่อนไว้อยู่อีก

เห็นที่เรื่องนี้นางคงจะต้องหาทางฟ้องหวางซ่างเสียแล้ว!

“ว้าย!!!”

สัมผัสเย็นเยียบที่ฝ่ามือทำให้สติของนางกลับมา แต่ก็ต้องกรี๊ดร้องเมื่อเห็นของกำนัลที่จักรพรรดินีของแผ่นดินมอบให้

“นะ...นี่มันอะไรกันเพคะ!”

ของสิ่งนั้นแวววาวสะท้อนแสงเทียนราวกับอัญมณี ลวดลายแกะสลัก
อย่างประณีตสมจริง

“คางคกอย่างไรล่ะ”

และเพราะสมจริงเกินไปนั่นแหละมันจึงน่าขยะแขยงไม่น้อย

“หมายความว่าอย่างไร ท่านกลั่นแกล้งข้าหรือ!”

ลิเซียนร้องเสียงดัง เธอไม่คิดจะยอมรับเด็ดขาด

“ข้าจะกลั่นแกล้งเจ้าได้อย่างไร ข้ากำลังอวยพรเจ้าต่างหาก ไข่หรือไม่
แต่อเพย”

หยางเฟิงเอ่ยด้วยใบหน้าเรียบเฉย ราวกับไม่ได้ทำผิดอันใด แต่
ผู้ถูกเรียกกลับสะดุ้งขึ้นมาเล็กน้อย นางนั่งอยู่เฉยๆ แต่ทำไมถึงถูกโยน
ไปได้เล่า

วันแต่อเพย หรือนามเดิมคือวันฮวา นางเป็นหญิงสาวที่บริสุทธิ์ที่สุดใน
ในวังหลังแห่งนี้้อย่างแท้จริง เพราะถูกแต่งเข้ามาด้วยเหตุผลทางการเมือง
นางจึงเป็นอีกคนที่ไม่เคยได้ร่วมหลับนอนกับองค์จักรพรรดิแม้แต่ครั้งเดียว

“ถูกต้องเพคะ”

“ถูกต้องอย่างไร?”

ลิเซียนยังคงไม่ยอมแพ้ คราวนี้แววตาโกรธแค้นของนางจับจ้อง
มายังพระสนมเอกผู้ได้ชื่อว่ามีความดีศีลธรรมและคุณธรรมเป็นเลิศที่สุดในแผ่นดิน
ต้าเฉิง

“คางคกเป็นเครื่องรางมงคลสำหรับแม่เรือน เพราะออกลูกออกหลาน
ได้มากมาย ผู้คนจึงพกไว้เป็นเครื่องรางสำหรับการขอลูกขอหลาน”

แต่อีกนัยหนึ่ง คางคกก็เป็นเดรัจฉานที่ถูกแทนความหมายสำหรับ
ผู้ที่ไม่เจียมตน...

ประโยคนี้วันแต่อเพยไม่ได้กล่าวออกไป

“ใช่แล้ว เป็นนางจึงได้มอบให้เจ้าเสียหลายตัว เพื่อที่เจ้าจะได้มอบ
องค์ชายองค์หญิงให้กับหวงซ่างเสียหลายๆ คน” ในพานทองคำปรากฏ
เป็นคางคกแก้วหกตัว มีทั้งตัวเล็กและตัวใหญ่คล้ายกับเป็นครอบครัวคางคก

ทว่าของที่หวงโฮ้วมอบให้ หากนางไม่รับก็จะถูกรายงานกับหวงซ่างเอาได้ เพราะถือเป็นการไม่ให้เกียรติหวงโฮ้ว

อันก๊วยเพยได้แตกตักพื้นรับมา นางกล่าวขอบคุณหยางเฟิง ทั้งที่ในใจ เคียดแค้นเหลือคณา

“ถ้าจะให้ดีควรตั้งไว้ในห้องบรรทมหรือหัวเตียงเพื่อให้ได้ผลมากที่สุด”

วันฮวากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจังจนอันลี่เซียนรู้สึกหวั่นไหว หรือบางที อาจจะเป็นเรื่องตื้นหรือ เตอเพยไม่เคยพูดปดเรื่องนี้นางรู้ดี และอีกฝ่าย ก็ไม่ได้มีอันใดที่เป็นปัญหากับนาง บางทีน่าจะลองเชื่อดู

แท้จริงแล้วนี่ก็เป็นอีกหนึ่งเรื่องที่น่าสนใจเกือบใจมาตลอด ยิ่งกว่า การที่ไม่ได้ตำแหน่งมารดาของแผ่นดินเสียอีก นางหลับนอนกับหวงซ่าง มากกว่าสนมนางในอื่น ๆ ทว่านางกลับไม่สามารถมอบโอรสให้กับหวงซ่างได้ หากนางมีโอรสคนแรก บางที่ตำแหน่งที่นางไฝฝืนก็อาจจะเป็นของนาง โดยง่าย

แม้จะให้หมอลงกัคนตรวจ ดื่มนยาบำรุงมากมาย ก็ยังไม่อาจ ตั้งครรภ์ได้ นางไม่เข้าใจจริงๆว่าเพราะอะไร

แต่หยางเฟิงรู้

บางทีมันคงจะเป็นบาปกรรมที่นางทำไว้

สนมนางในหลายคนที่ต้องนำชีวิตมาทิ้งไว้เพียงเพราะความริษยา ของอันลี่เซียน เด็กน้อยหลายคนที่ถูกพรากชีวิตไปตั้งแต่มายังไม่เป็นคน เพียงเพราะลี่เซียนกลัวว่าจะมีใครให้กำเนิดองค์ชายใหญ่ก่อนนาง

และแน่นอนว่าหยางเฟิงก็จะไม่ยอมให้นางได้สมหวังอีกต่อไป

ของหวานหน้าตาสวยงามน่ารับประทานถูกยกเข้ามาวางเบื้องหน้า ของเหล่าสนมทั้งหลาย ซาดอกไม้หายากถูกรินมอบให้ทุกคน กลิ่นหอม สร้างความอยากอาหารทั่วห้องพระโรง รสชาติของขนมดีเลิศจนไม่อาจ วางมือได้ลง

หยางเฟิงทำเพียงจิบน้ำชาและรับขนมหวานเพียงไม่กี่คำ รอยยิ้ม ร้ายกาจถูกบดบังด้วยถ้วยชาลวดลายงดงาม ดวงตาเรียวยาวมอง อันลี่เซียนที่ดื่มกินอย่างมีความสุข ขณะที่ฟังเหล่าสนมนางในรายงาน

สิ่งต่าง ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

ยິงนางตี๋มกินมากเท่าใด รอยยิ้มของหยางเฟิงก็กว้างขึ้นเท่านั้น

“ตอนนี้ก็ผ่านไปหลายชั่วยามแล้ว พวกเจ้ากลับตำหนักไปพักผ่อนเถิด ส่วนขนมและชาในวันนี้หากพวกเจ้าพึงพอใจก็แจ้งกับคนครัวประจำตำหนักใหญ่ไว้ แล้วเป็นกงจะให้ห้องเครื่องที่ตำหนักใหญ่ส่งไปให้”

หยางเฟิงลุกขึ้นยืน ฟังเสียงทำความเคารพ

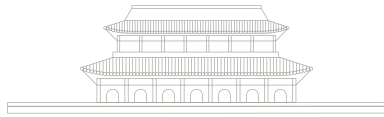
ร่างสูงโปร่งหยุดยืนเบื้องหน้าของอันลี่เซียน เนตรดำขลับลึกล้ำจ้องมองใบหน้ากลมมณีเมืองของผู้มีศักดิ์เป็นน้องสาวต่างมารดา ก่อนจะไล่มองลงมาที่หน้าท้องแบนราบของนาง ริมฝีปากคลี่ออกเป็นรอยยิ้มเหยียดหยามเพียงชั่วพริบตา ก่อนจะก้าวเดินออกไปท่ามกลางสายตาสงสัยของผู้คน

อันลี่เซียน... ข้าจะให้เจ้าได้ลิ้มรสของการถูกวางยาสักครั้ง

บทที่ 3

หากจะร้องแกลเป็นนก เจ้าต้องทำการบ้านให้มากกว่านี้

ตั้งแต่ฟื้นขึ้นมา กิจวัตรของหยางเฟิงก็เปลี่ยนไป แต่เดิมเขามีเพียงแคไปทำหน้าที่หมิงจิวแล้วก็กลับมาสะสางงานต่างๆ ที่ทำหน้าที่เขว่ชิน จากนั้นก็เอาแต่เฝ้ารอผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีอยู่เกือบคอนคั้น ยามเมื่อได้ยินเสียงประกาศจากชั้นที่ว่าหวงตี้เสด็จตำหนักใดแล้วจึงเข้านอน เป็นเช่นนี้มาเสมอตั้งแต่เขายังเป็นหวงไท่จื่อเพย

แต่ปัจจุบันกลับแตกต่างออกไปแทบจะทั้งหมด ยามเช้าถึงยามสาย เขาไปที่ตำหนักหมิงจิวพบปะเหล่าสนมนางใน ยามเที่ยงถึงยามบ่ายเป็นช่วงเวลาอิสระ ยามเย็นเขาใช้เวลาจัดการราชกิจต่างๆ ส่วนยามค่ำเขาใช้มันฝึกวิชาและออกกำลังกาย ดังนั้นตอนนี้เขาจึงยุ่งกว่าผู้ใดในวังหลัง และเพราะเหตุนี้เหล่าสตรีผู้ว่างงานจึงชอบพาดตนเองมาให้เขารังแก

อย่างเช่นเวลานี้

ในยามบ่ายของวันนี้มีเหตุการณ์พิเศษเกิดขึ้นเมื่ออยู่ๆ ผู้เป็นสามีที่ไม่เคยจะไยดีเขาก็เรียกเหล่าสนมนางในที่ตนโปรดปรานมารวมตัวกันที่อุทยานหลวง ตั้งวงจิบน้ำชาชมบุปผา และที่ทำให้เขาต้องแปลกใจก็คือมีคำเชิญมายังเขาด้วยเช่นกัน

ภายในศาลาหินอ่อนเป็นที่ประทับของจักรพรรดิและจักรพรรดินี ด้านนอกศาลาเป็นลานกว้างที่ล้อมรอบด้วยดอกไม้ไม้นานาพรรณที่ล้วนแต่ไม่แบ่งบานเพราะอยู่ในสารทฤดู ดังนั้นตอนที่คนส่งขันที่มาบอกว่า

ต้องการเชิญหยางเฟิงไปชมบุปผา เขาถึงได้มีสีหน้าประหลาดขึ้นมาชั่วขณะ
บุปผาที่วาดคงหมายถึงคนมากกว่าดอกไม้จริง ๆ เสียมากกว่า
เพราะภายในลานกว้างตอนนี้มีที่นั่งของเหล่าสนมคนงามทั้งหลายตั้งเรียง
ลดหลั่นตามลำดับชั้นกันไป กวาดตามองคร่าว ๆ แล้วก็มียี่สิบถึงสามสิบคน
ช่างใช้งานคนงามได้คุ้มค่าเสียจริง

ตำแหน่งด้านหน้าสุดเป็นตำแหน่งของสนมเอกทั้งสิ้น ถัดไปก็เป็น
สนมจิวฉินทั้งเก้า และพระสนมชั้นสามถึงห้าปะปนกันไป ส่วนสนม
ที่ต่ำกว่านั้นมีเพียงคนสองคนเท่านั้น แถมยังเป็นคนหน้าใหม่ที่หยางเฟิง
ไม่รู้ว่ารับเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด

ส่วนอีกฝั่งหนึ่งก็เป็นตำแหน่งของเหล่าขุนนางคนสนิทที่หากเทียบ
จำนวนแล้วมีไม่ถึงครึ่งของเหล่าสนมทั้งหลายเสียด้วยซ้ำ งานนี้หากจะ
กล่าวว่าเป็นงานส่วนตัวก็คงจะได้ละมัง

แปะ แปะ แปะ

เสียงปรบมือจากบุรุษผู้สวมใส่อาภรณ์มังกรสีด้ายทองดังขึ้น
เมื่อการแสดงเล็ก ๆ ของเหล่าสนมนางในจบลง คนอื่น ๆ จึงต้องปรบมือตาม
ดวงตาหงส์เหลืองมองผู้เป็นสามีเล็กน้อย คนมีรอยยิ้มประดับใบหน้า
คงจะพึงพอใจน่าดู

เมื่อร่างอรชรในอาภรณ์สีหวานที่ถูกชมเชยจนหน้าแดงระเรื่อออกไป
สตรีแสลงดงามอ่อนหวานคนต่อมาก็ก้าวเข้ามาแทนที่

“บุลหวงช่าง หม่อมฉันม่ไฉ่เหริน นามมู่หลิง”

อาภรณ์กรุยกรายสีฟ้าอ่อนปักด้วยไข่มุกสีขาวเป็นลวดลายมังกรและ
สายน้ำ ดูเพียงครั้งแรกก็รู้ว่านางคงจะนำการแสดงประเภทเต้นรำมาถวาย
เป็นแน่

“สนมรักจะแสดงอะไรให้เจ้านดูนั่นหรือ”

น้ำเสียงเย็นชาทว่าก็อ่อนลงกว่าปรกติเอ๋ยถาม

“หม่อมฉันต้องการเต้นรำถวายเพคะ ทว่ายังคงขาดเสียงดนตรี
หากว่า...”

นางเอ่ยขึ้น ทว่าก็เอ่ยไม่จบประโยคสีหน้าคล้ายกังวลขึ้นมา ยาม

ข้อสนสายตาดานาสงสารมายังหวงช่างก่อนจะเลื่อนมาหยุดที่หยางเฟิง

“หากว่าอันใดหรือ”

“หากว่าหวงไฮ่วจะมาเป็นผู้บรรเลงดนตรีถวายหวงช่าง หม่อมฉันคงรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งพะคะ”

ว่าจบนางก็รีบคุกเข่าลงอย่างแรง ราวกับกลัวความผิดร้ายแรง ซึ่งก็ร้ายแรงจริง ๆ นั้นแหละ เพราะปรกติแล้วไม่มีใครขอให้จักรพรรดินีลงไปแสดงให้ดูกันหรอก แม้แต่จักรพรรดิเองก็ตาม และที่สำคัญเขาไม่เคยบรรเลงดนตรีให้ใครได้ชม ดังนั้นคนจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาเล่นดนตรีเป็นหรือไม่ นี่ไม่คล้ายว่ากำลังหาเรื่องให้หยางเฟิงอยู่หรือ

ดวงเนตรเรียวหริ่มองสตรีร่างเล็กที่กำลังทำให้ตัวเองตัวเล็กยิ่งกว่าเดิมก่อนจะเลื่อนมามองบุรุษด้านข้างที่กำลังจ้องมองเขาอยู่ก่อนแล้ว

“ว่าอย่างไรเล่าหวงไฮ่ว เงินเองก็สนใจไม่น้อย”

“กระหม่อมมีฝีมือไม่มากนัก เกรงว่าจะทำให้หวงช่างระคายหูเสียมากกว่า”

“เจ้าถ่อมตัวเกินไปแล้ว แต่เงินก็อยากจะฟังเจ้าบรรเลงดนตรีดูสักครั้ง”

พูดถึงขนาดนี้แล้วหากหยางเฟิงไม่ลงไปก็คงจะเป็นการไม่ให้เกียรติพระเจ้าแผ่นดินผู้นี้ ดังนั้นเขาจึงได้แต่ลอบดำคนในใจ ดิ่งรอยยิ้มบางขึ้นมาประดับใบหน้า กล่าวขอภัยล่วงหน้าอย่างมีมารยาทแล้วก้าวลงไปยังลานแสดง

หมู่โหลเหรินตัวสั้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อหยางเฟิงก้าวเท้าเข้าไปใกล้ราวกับกำลังจะถูกเขารังแก

ซึ่งหยางเฟิงก็ไม่ปฏิเสธว่าคิดจะรังแกคนจริง ๆ

ร่างสูงโปร่งในอาภรณ์หงส์สีดำปักด้ายทองคำเดินผ่านร่างของหมู่โหลเหรินผู้นั้นไปอย่างไม่ดี หยุดยืนหน้าเครื่องดนตรีขนาดใหญ่ที่ถูกนำมาตั้งรอไว้

พินยี่สิบเอ็ดสายที่แทบจะหาได้ยากยิ่งปรากฏอวดโฉมต่อหน้าผู้คนตัวพินทำจากไม้ยอดดีสีด่างงาม ด้านหน้าสลักตัวอักษรไว้เพียงสองคำ คือคำว่าหลง (鶯) กับเฟิง (鳳)

มังกรกับหงส์ หรือมังกรคู่หงส์ คือนามของมัน
หยางเฟิงจำพิณนี้ได้ นี่เป็นลินสมรสถ์จักรพรรดิพระองค์ก่อนมอบ
ให้เขาในวันแต่งงาน พิณยี่สิบเอ็ดสายเป็นเครื่องดนตรีเดียวที่หยางเฟิง
ชำนาญที่สุด แต่ตั้งแต่ได้มันมาเขาก็ไม่เคยมีโอกาสนำออกมาบรรเลง
เลย เพราะพิณนี้แท้จริงแล้วมีคู่ของมันอยู่ เป็นขลุ่ยไม้ไผ่สีดาสนิท ที่สลัก
คำเดียวกันไว้ หากขาดคู่ของมันแล้วย่อมขาดความไพเราะอย่างสมบูรณ์

พิณอยู่ที่เขาส่วนขลุ่ยนั้นอยู่ที่ซีหยางเทียน

ในตอนที่ย้ายจากตำหนักบูรพามายังตำหนักเยวชิน เพราะคิดว่าตน
ไม่มีวันได้บรรเลงมันอีกจึงได้ให้คนนำกลับไปไว้ที่บ้านเดิม ไม่คิดว่าวันนี้
มันจะยังคงอยู่ที่นี้

เขานั่งลงเบื้องหลังพิณมังกรคู่หงส์นี้ ดวงเนตรสีรัตติกาลสลับกับ
เนตรสีอ่อนของผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน นิ้วเรียวยาวสัมผัสสายพิณแผ่วเบาเป็นการ
ทดสอบ เสียงที่ดังออกมาใส่กังวานไพเราะ คล้ายกับได้รับการดูแลอย่างดี
มาเสมอไม่ใช่พิณเก่าเก็บ

ไม่คาดคิดว่าคนผู้นี้จะยังเก็บพิณนี้เอาไว้

ทันทีที่เสียงของพิณดังขึ้นจากเพียงแค่ทดสอบเสียงก็ค่อย ๆ
กลายเป็นท่วงทำนองไพเราะอ่อนหวาน มู่ไฉเหรินไม่คาดคิดว่าหวงไฮ่วผู้นี้
จะบรรเลงดนตรีเป็นทั้งยังเป็นถึงพิณยี่สิบเอ็ดสายที่หาคนเล่นได้ยากยิ่ง
นางจึงไม่ทันได้ตั้งตัว กลายเป็นว่าเริ่มต้นร้ายรำได้อย่างไม่ราบรื่นนัก

ซึ่งหยางเฟิงก็หาได้สนใจนางไม่ นางขอให้เขาลงมาเล่น แต่ไม่ได้บอก
ให้เขาเริ่มตอนไหนนี่ ดังนั้นเขาก็จะเริ่มตามใจตนเองเช่นนี้

เขานึกถึงท่วงทำนองที่เคยเล่นบ่อย ๆ แม้เขาจะไม่เคยเล่นให้ใครดู
ก็เชื่อว่าเขาจะเล่นเครื่องดนตรีไม่เป็น และคนที่บังคับเขาเล่นก็หาใช่ใคร
ที่ไหนไม่ แต่กลับเป็นที่ชายที่นั่งอยู่ท่ามกลางกลุ่มขุนนางนั้นอย่างไร

แรกเริ่มเขาเรียนพิณเจ็ดสาย แต่ทว่าเขากลับไม่ชอบเสียงทุ้มต่ำ
ของมันมากนัก ผู้เป็นที่จึงได้ไปเสาะหาพิณยี่สิบเอ็ดสายพร้อมกับนักดนตรี
พเนจรมาสอนเขา พอได้ลองเล่นเขาก็กลับตกหลุมรักเสียงกังวานใสของมัน
มาก จึงหัดเล่นมาตลอด

และอีกสาเหตุหนึ่งที่เขาหัดเล่นพิณจนชำนาญเพราะนักดนตรีพเนจรกล่าวว่า เสียงเพลงจากพิณยี่สิบเอ็ดสายจะไพเราะที่สุดเมื่อได้บรรเลงคู่กับขลุ่ย และเครื่องดนตรีที่คนผู้นั้นชำนาญที่สุดก็คือขลุ่ย เขาจึงวาดฝันว่าสักวันจะมีโอกาสได้บรรเลงเพลงคู่กัน

ยามที่นึกย้อนไปถึงอดีต บทเพลงที่เริ่มต้นด้วยความอ่อนหวานและสนุกสนานค่อยๆ เปลี่ยนท่วงทำนองให้ฟังดูอ่อนคลายมากขึ้น ทว่าก็แฝงความเศร้าและความเดียดายไม่น้อย

เปลือกตาไข่มุกปิดลงช้าๆ หยางเฟิงเตือนตนเองให้ลบภาพเหล่านั้นออกไป นับจากวันนี้เขาจะไม่เสียใจอีกต่อไปแล้ว เขาจะไม่เฝ้ารออีกต่อไปแล้ว

เสียงบรรเลงของดนตรีค่อยๆ กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง

แม้เขาจะใช้ความคิดอยู่ตลอดเวลา ทว่าท่วงทำนองก็ไม่ได้สะเปะสะปะ บรรเลงบทเพลงออกมาราวกับเล่าเรื่องราว เป็นเรื่องราวของสายน้ำที่เริ่มต้นด้วยความคึกคักมีชีวิตชีวา ไหลเชื่อมจากแหล่งกำเนิดลงมายังแม่น้ำใหญ่ และไหลไปเรื่อย ๆ ตามเส้นทาง ก่อนจะค่อย ๆ อ่อนแรงเมื่อใกล้ถึงทางออก แต่ยามเมื่อลงสู่ทะเลก็กลับมามีชีวิตอีกครั้ง กลายเป็นเกลียวคลื่นแสนเกรี้ยวกราด

บทเพลงที่เขาเคยเรียนนี้ช่างตรงกับชีวิตของเขา ตอนนี้นเขาก็คงไม่ต่างจากเกลียวคลื่นที่รอวันซัดเข้าฝั่งเพื่อเอาคืนให้กับทุกสิ่งทุกอย่าง

เสียงพิณสายสุดท้ายที่ถูกดีดเบาลงจนเหลือแต่ความเงิบ เป็นสัญญาณว่าบทเพลงได้จบลงแล้ว หยางเฟิงลุกขึ้น เขาไม่ได้คำนับผู้คนแบบคนอื่น เพียงแค่นั่งไปมองผู้เป็นสามีด้วยสายตาเรียบเฉย และเป็นอีกครั้งที่อีกฝ่ายจ้องมองเขาอยู่ก่อนแล้ว

แปะ แปะ แปะ

เสียงปรบมือดังขึ้น ก่อนจะค่อย ๆ ดังขึ้นไปอีก หยางเฟิงละสายตาออกจากซีหยางเทียน เขายิ้มน้อย ๆ รับคำชื่นชมต่าง ๆ พอเหลือบตามองไปยังมู่ไฉเหรินข้างกาย นางดูคล้ายจะเหนื่อยหอบ? ซึ่งมู่ไฉเหรินก็เหนื่อยหอบจริง ๆ นั่นแหละ ตอนที่นางเริ่มรำรำก็คิดเพียงแต่คนคงจะ

เล่นเป็นแค่เพลงง่าย ๆ ไม่คิดว่าจะเล่นเพลงยากอย่างชีวิตของสายน้ำ!
นางเคยไต่ยีน แต่ไม่เคยมีใครนำมาใช้ร้ายรำกันหรอก เพราะจะร้ายรำ
ไปตามการดำเนินเรื่องไม่ให้หลุดเป็นเรื่องที่ยากที่สุด ดังนั้นนางจึงต้อง
ทุ่มสุดตัว แต่ก็ยังพลาดอยู่หลายจุด

นางโดนจักรพรรดินีผู้รั้งแกลแบบไม่ทันตั้งตัวเลยจริง ๆ
“ยอดเยี่ยมมาก”

ซีหยางเทียนเอ๋อชม มู่ไฉเหรินรู้สึกเขินอายไม่น้อย อย่างน้อย
หวงซ่างก็ยังมองเห็นนางในวันนี้

รางวัลถูกประทานให้ ทว่าขณะที่นางกำลังลุกขึ้นไปรับรางวัลแข่งขา
กลับหมดสิ้นเรี่ยวแรง ผู้คนรอบข้างอุทานกันเสียงดัง ร่างออรชรเซตลา
ไปด้านหลัง อีกไม่ถึงพริบตานางคงล้มคะมำให้เป็นที่อับอายแน่

หมับ

เอวคอดถูกรวบไว้ทันเวลา ก่อนจะตั้งขึ้นมาอย่างรวดเร็วทว่าก็ไม่ได้
รุนแรงมากนัก ร่างเล็กกระชับเข้ากับอารมณ์หงส์สีตาของบุรุษร่างสูงโปร่ง
ดวงหน้าดงามหล่อเหลาอยู่ใกล้จนหัวใจนางเต้นแรงขึ้นมา แต่เพียง
ชั่วพริบตาสัมผัสนั้นก็ห่างออกไป กลายเป็นนางที่ทรุดนั่งลงบนพื้นพรม
หนานุ่มบนลานแสดงแทน

ครั้งนี้นางถูกรังแกหัวใจอย่างแท้จริง!!

“ดูท่าว่าพระสนมมู่ไฉเหรินคงจะหมดแรงเสียแล้ว หากหวงซ่างให้คน
นำรางวัลมามอบให้ตรงนี้คงจะเป็นพระกรุณาอย่างสูงพะยะค่ะ”

หยางเฟิงปล่อยมือออกจากมู่ไฉเหรินเสร็จเขาก็กลับไปยืนอย่าง
สง่างามเช่นเดิม

ทว่าผู้คนรอบข้างยังคงมีสีหน้าแปลกประหลาด เมื่อครู่พวกเขา
ยังอุทานเสียงดังเพราะเห็นพระสนมคนงามกำลังจะล้มหน้าคะมำ คงจะ
กลายเป็นที่อับอายไม่น้อย แต่เพียงพริบตาเดียวบุรุษรูปงามก็คิดว่าเอ
นางไว้แล้วตั้งเข้าหาตัว ภาพเช่นนี้คล้ายกับเคยได้จินตนาการยามอ่านนิยาย
ประโลมโลกทั้งหลาย แต่มันจะไม่ซัดตาเลย หากบุรุษผู้นั้นมิได้สวมอารมณ์
ลายหงส์

อาการลลายหงส์ซึ่งผู้ที่สวมได้มีเพียงแต่จักรพรรดินีเท่านั้น และจักรพรรดินีย่อมมีสามีแล้ว ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกประหลาด ทั้งๆที่เป็นภาพชวนให้ขวยเหินระหว่างบุรุษกับสตรี ทว่าบุรุษผู้นั้นมีสามีแล้ว ทั้งสตรีนางนั้นก็ยังมีสามีเดียวกันอีกด้วย

ทุกการกระทำล้วนอยู่ในสายตาของซีหยางเทียน ดวงตาค้องมองยังบุรุษผู้มีตำแหน่งเคียงบัลลังก์ของเขา ยามที่อันหยางเฟิงดึงร่างสตรีของตนเองเข้าไปในอ้อมแขน ใจของเขารู้สึกประหลาดอย่างรุนแรง ความรู้สึกหนึ่งปรากฏขึ้นเพียงชั่วครู่และจางหายไปอย่างรวดเร็ว

เขาโบกมือให้ชนที่นำรางวัลไปให้สนมผู้นั้น ทั้งยังใจดีรับสั่งให้พานางไปยั้งที่หนึ่งของนาง รอคจนกระทั่งอันหยางเฟิงเดินกลับมานั่งเคียงข้างตนเองอีกครั้ง ทว่าสายตายังคงจดจ้องอยู่ที่พิณยี่สิบเอ็ดสายซึ่งถูกย้ายไปไว้ด้านข้าง ซีหยางเทียนละสายตากลับมายังลานแสดงเบื้องหน้าที่พักเปลี่ยนผู้คนขึ้นมาอีกครั้ง

มือหนาล้วงเข้าไปในแขนเสื้อ สัมผัสเย็นของสิ่งของกระทบลงบนหลังมือ ริมฝีปากคลี่รอยยิ้มแผ่วบางออกมาเพียงชั่ววินาทีก่อนจะกลับไปเป็นปกติ

แม้จะชมการแสดงอยู่แต่ทางตาหยางเฟิงก็ยังเห็นการกระทำของคนข้างๆ เมื่อครู่คล้ายกับจะเห็นรอยยิ้ม ทว่าการแสดงแสนน่าเบื่อเบื้องหน้านี้ทำให้พอใจขนาดนั้นเสียหรือ

คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน มองการประชันบทกลอนที่แสนจะเรียบง่ายและไม่มื่อะไรน่าสนใจ หัวข้อเป็นดอกไม้ แถมประโยคก็คล้ายจะเห็นได้บ่อยๆในหนังสือเสียด้วย

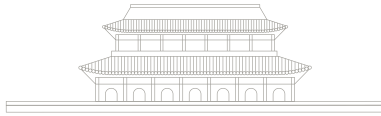
มีอะไรให้นำพอใจกัน

เขาไม่เข้าใจรสนิยมของคนผู้นี้เลยจริงๆ

บทที่ 4

ภรรยาหล่อเหลากว่าสามี แปลกที่ตรึงใจ

หลังจากเหตุการณ์ วีรบุรุษช่วยสาวงามในวันชมบุปผาผ่านไป เรื่องนี้กลับยังคงถูกพูดถึงกันอย่างต่อเนื่อง เรื่องนี้หนักกับวังหลวงมักเป็นของคู่กันอยู่แล้ว เหล่าสาวใช้นางกำนัลหลายคนตั้งตนเป็นฝ่ายนิยมหวังໄ໊ั่วໄ້

และสมาชิกอันดับหนึ่งก็คือมู่ไฉเหริน

ออกจะฟังดูประหลาดไปบ้าง แรกเริ่มในยามที่จักรพรรดิองค์ก่อน พระราชทานสมรสให้หวังไ้จื่อเกี่ยวดองกับจวนสกุลอันของอัครมหาเสนาบดี ในขณะที่นั้นผู้คนล้วนคิดว่าจะเป็นบุตรคนเดียวของอันเฉิง ทว่ากลับกลายเป็นบุตรชายคนรองไปได้

ผู้คนวิจารณ์กันสาตเสียดเสียดใหญ่ ในคราแรกคนทั่วไปต่างก็สาปส่งอันหยางเฟิงหาว่าใช้อำนาจของบิดาสองความต้องการอันแสนวิปริตของตนเอง แต่ต่อมากลายเป็นว่าสตรีหลายคนในแผ่นดินสาปส่งหวังไ้จื่อเสียแทน

อันหยางเฟิง หรือคุณชายรองตระกูลอันล้วนเป็นที่หมายปองของสตรีทั่วทั้งแผ่นดิน รวมถึงหนุ่มน้อยทั้งหลายด้วย เนื่องจากในราชวงศ์นี้ การที่บุรุษรักชอบกันแม้ไม่ใช่เรื่องปรกติ แต่ก็พบเห็นบ้างในสังคม พวกนางรู้ว่าหวังไ้จื่อมีรูปโฉมหล่อเหลา ร่างกายกำยำแข็งแรง อดอาจตั้งบุรุษในสนามรบ

ว่าคุณชายรองตระกูลอันนั้นมีรูปโฉมงดงามหล่อเหลาราวเทพเซียน เรือนกายสูงโปร่งดูสะอาดสะอ้าน ยามริมฝีปากนั้นแยมยิ้มออกมาก็คล้ายจะพราววิญญูณไป เพียงแค่เห็นพวกนางก็รู้เลยว่าคุณชายจะต้องเป็นสามีที่รักใคร่ภรรยาและอ่อนโยนต่อบุตรแน่!

หวังไห้จ้อมีอำนาจมีบารมี เป็นว่าที่หวังต้องค้ต่อไป แล้วอย่างไร แท้จริงผู้คนอยากจะทำไปอยู่ในวังหลังกันสักเท่าไรหรือเชียว? ตระกูลอันเองก็เป็นขุนนางใหญ่ที่เป็นรองเพียงองค์จักรพรรดิเท่านั้น ในวังหลวงล้วนมีกับดักอันตรายแค่นี้ที่สุดแต่จะจินตนาการ หากเลือกได้พวกนางอยากเป็นฮูหยินตระกูลอันมากกว่า อย่างน้อยก็มีเพียงแค่อนุคนสองคน

แต่ตอนนี้บุรุษในฝันของพวกนางกลายเป็นมารดาของแผ่นดินไปเสียแล้ว นึกถึงก็ครั้งก็ยังอดเจ็บใจไม่ได้

นอกวังหลวงผู้คนล้วนชมชอบอันหยางเฟิง ในวังหลวงเองก็เช่นกัน แม้หวังดีจะรูปโฉมหล่อเหลาจนแทบหยุดหายใจทุกครั้งที่พบ ทว่าผู้เป็นหวังไฮ้กลับหล่อเหลาดมจนไม่หายใจเลยต่างหาก ต่างกันถึงหนึ่งขั้น

ในช่วงแรกที่หยางเฟิงเข้ามาในวังหลวง มีสนมและนางกำนัลหลายคน ที่หวังจะหว่านเสน่ห์กับหยางเฟิง ทว่าพยายามเท่าไรก็ไม่มีผลเพราะเขาเอาแต่มองเพียงหวังดีเท่านั้น พวกนางจึงได้ละความพยายามกันไปเองหันไปสร้างความสนใจกับหวังดีอย่างที่ควรจะเป็น

แต่หลังจากข่าวลือเรื่องวันชมบุปผาแล้ว พวกนางก็กระตือรือร้นเวลาเข้าเฝ้าหวังไฮ้มากขึ้น จนหยางเฟิงรู้สึกประหลาดใจไม่น้อย ทว่าคนที่ผ่านเหตุการณ์เฉียดตายมาแล้วย่อมมองในแง่ร้ายไว้เสมอ ชมหวานหน้าตาน่ารับประหลาดทั้งหลายที่ถูกนำมาถวายเขาล้วนไม่แตะ ลอบให้คนเอาไปตรวจสอบและแจกจ่ายให้กับคนยากจนนอกกำแพงเสียหมด

กล่าวถึงอาหารแล้ว เนื่องจากอันหยางหวังดีต้องกลับไปประจำชายแดนบ่อยๆ จึงไม่สามารถส่งข้าวส่งน้ำให้กับหยางเฟิงได้ตลอด เขาจึงแก้ไขปัญหาด้วยการสั่งให้คนต่อเติมห้องครัวในตำหนักเยว่ซินแทน และเขากับซื้อซื้อและซื้อเมื่อยจะเป็นผู้ลงมือทำอาหารเอง

ส่วนอาหารที่วังหลวงส่งมา เขามักจะให้คนห่อไปแจกจ่ายนอกวังเสมอ

และเพื่อป้องกันมิให้เกิดกรณีในอาหารมียาพิษที่ไม่สามารถตรวจสอบได้ เพื่อไม่ให้ผู้รับไปต้องถูกพิษซ้ำๆ อย่างที่เขาเคยโดน ก็มักจะให้คนแจกจ่าย แยกต่างสถานที่กันไป เพราะหากพิษเบาบาง ไม่นานก็จะถูกขับทิ้งไปเอง ตามธรรมชาติ

เมื่อคิดถึงเรื่องยาพิษเขาก็หมดความอยากอาหารแทบจะทันที มือเรียววางตะเกียบไว้อย่างเรียบร้อยและให้ข้ารับใช้นำอาหารที่เหลือไปเก็บเสีย อาหารบนโต๊ะถูกแทนที่ด้วยชาดอกโบตันร้อนๆ และถึงหูลูแทนตอนนี้ย่างเข้าสู่ช่วงปลายฤดูสารทแล้ว อากาศจึงเริ่มเย็นขึ้น การได้จับชาชมจันทร์จึงเป็นความสุขเล็กๆ

“ชือชือ ชือเมี้ยว”

“พะยะค่ะ/เพคะ”

หยางเฟิงเรียกหาข้ารับใช้คนสนิท ก่อนที่ทั้งสองจะตอบรับอย่างแข็งขัน

“ช่วงนี้วังหลังเป็นอย่างไรบ้าง”

หยางเฟิงเอ่ยถาม มิใช่เขาไม่รู้สถานการณ์หรือเหตุการณ์ต่างๆ เขาหมายถึงเรื่องซุบซิบต่างๆ ที่เขาไม่รู้ต่างหาก พวกข้ารับใช้มักจะชอบพูดคุยกันลับหลังเจ้านาย เขาจึงต้องส่งเด็กเหล่านี้ไปสืบ

“ช่วงนี้หม่อมฉันได้ยินมาว่าหวงซ่างไม่ไปค้างคืนที่ตำหนักใดเลย เพียงแค่เสด็จไปแล้วก็กลับ และส่วนมากมักจะไปตำหนักของซูเฟย เพื่อเล่นกับองค์หญิงน้อยเพคะ”

หยางเฟิงพยักหน้ารับ จะว่าไปแล้วเขาก็ไม่ได้พบองค์หญิงน้อยเหล่านั้นนานแล้วเช่นกัน เห็นทีพรุ่งนี้คงจะต้องหาโอกาสไปเยี่ยมเยียนซูเฟยเสียบ้าง

หากกล่าวถึงมิตรภาพในวังหลังแล้ว หยางเฟิงก็เชื่อว่าไม่มีอย่างน้อยในบรรดาสี่สนมเอก นอกจากอันลี่เซียนแล้ว สนมคนอื่นๆ ล้วนเป็นมิตรกับเขา กับหงซูเฟยเพราะต้องคอยหลบเลี่ยงอันลี่เซียนจนให้กำเนิดองค์หญิงน้อยขึ้นมาจึงไม่มีเวลามารังแกเขานัก ส่วนวันต่อเพยหากจะกล่าวว่าเป็นพวกหัวอกเดียวกันก็คงไม่ต่างกันมากนัก เพราะหวงตี้

ไม่เคยแฉะเวียนไปหาเลย ส่วนเสียนเพย เพราะขึ้นมารับตำแหน่งนี้
ยังไม่ครบปีด้วยซ้ำ จึงไม่นับว่าเป็นมิตรหรือศัตรู

แม้จะเป็นเรื่องน่าขันแต่ก็ต้องยอมรับจริง ๆ ว่าเหล่าสนมชั้นสูง
ล้วนต้องรับมือกับก๊วยเพยมากกว่าหวงโฮ่วเสียดีก พวกที่จะมีปัญหากับเขา
มักจะเป็นเหล่าตัวเล็กตัวน้อยที่ไม่ค่อยได้รับการเยี่ยงมเยียนจากหวงตี้
นั่นแหละ หลายคนก็แปรพักตร์ไปเป็นลิวลื้อของอันลี่เซียนคอยสร้างปัญหา
ให้กับหยางเฟิง

“พຽ່ງนี้เจ้าก็เตรียมคนไปแจ้งหงชูเพยเถิด องค์หญิงน้อยอิงเม่ย
ชอบพุดรหาวเชื่อมมาก พຽ່ງนี้ตอนเข้าไปที่ตำหนักหมิงจิวคงต้องฝากให้ชื่อเมี่ยว
จัดการแล้ว”

แต่จริงแล้วอันหยางเฟิงค่อนข้างจะชอบเด็ก แม้ว่าเขาจะเป็น
บุตรชายคนรองของอันเจิง แต่น้องสาวที่เขาเม็กกลับเป็นบุตรชองอนุภรรยา
นางจงเกลียดจงชังมารดาของหยางเฟิงมาก ดังนั้นจึงไม่เคยให้อันลี่เซียน
เล่นกับพวกเขาเลย แม้แต่ชื่อเองก็ไม่ยอมให้มีคำว่าหยางอยู่ในนั้น
นางประกาศตัวตั้งแต่แรกแล้วว่าจะไม่วันนับพี่น้องกับเขา

ดังนั้นระหว่างเขากับอันลี่เซียนจึงมีแต่คำว่าศัตรูกันมาตั้งแต่
จำความได้ แม้ว่าสำหรับหยางเฟิงแล้วเขาเป็นบุรุษจึงไม่ได้ใส่ใจเรื่อง
พวกนี้นัก หากไม่ชอบกันก็แยกกันอยู่ มีก็แต่อันลี่เซียนเท่านั้นที่คอย
สร้างปัญหาให้เขาเสมอ

แต่เขาก็ไม่เคยถือโทษโกรธนาง เพราะรู้ว่าบิดารักตนเองมากกว่านาง
อยู่แล้ว เป็นเพราะความสงสารหลายครั้งจึงยอมให้นางรังแกเขา ยอมให้
คนเข้าใจผิดเพราะนาง

แต่นั้นก็เป็นอดีตไปแล้ว จากนั้นไปเขาจะเอาคืนแน่นอน ทุกหนี่แค้น
ล้วนมีเจ้าของ ในยามนั้นเขาเลือกจะไม่ใส่ใจ แต่ในยามนี้เมื่อเขาคิดใส่ใจ
แล้วเขาก็จะเอาคืนให้หมด

ไม่แน่ว่าบางทีคงต้องหาโอกาสกลับไปเยี่ยมบ้านเสียแล้วสิ

“มีเรื่องอันใดอีกหรือไม่”

หยางเฟิงเอ่ยถาม

“ผู้น้อยได้ยินมาว่ามีเหล่าสนมนางในที่นิยมชมชอบหวงโสวอยู่ไม่น้อยพะยะคะ พวกนางค่อนข้างจะชื่นชมหวงโสว”

ดังนั้นช่วงนี้จึงมีคนเข้าหาเขาเยอะลึนะ แต่ก็ยังไว้ใจไม่ได้อยู่ดี เรื่องนี้หยางเฟิงค่อนข้างจะชินชา ใจว่าเขาจะไม่รู้ว่าตนเองได้รับความนิยม เพราะในตอนที่ยังไม่ออกเรือนเขามักจะถูกแม่สื่อแหวะมาเย้ยมเย้ยนอยู่บ่อยครั้ง

แต่ก็ไม่คิดจริง ๆ ว่าในวังหลวงที่สตรีทุกคนเป็นขององค์จักรพรรดิ จะนิยมชมชอบเขา อดกังวลไม่ได้ว่าเรื่องนี้จะสร้างปัญหาให้ตนเอง หากเขายังรู้เรื่องนี้หรือว่าชีหยางเทียนจะไม่ได้ยินเลยแม้แต่คนเดียว คนคงไม่มาเล่นงานเขาหรอกนะ

ถึงแม้จะแอบสะใจไม่น้อยก็เถอะ

“แล้วก็...”

ชื่อเมี่ยวเอ๋ยเสียงแผ่ว นางมองไปรอบ ๆ บริเวณราวกับสำรวจ หยางเฟิงเห็นดังนั้นจึงโบกมือไล่ขำรับไข้ออกไปให้หมด ตอนนี้นักเขาอยู่กันที่ศาลาริมสระเลี้ยงปลาในตำหนักเยว่ซิน มิได้อยู่ในห้องพอจะเก็บความลับ และเขาก็ไม่รู้ว่าขำรับใช้เหล่านี้จะซื่อสัตย์มากน้อยแค่ไหน

“หม่อมฉันได้ยินมาว่า ตั้งแต่คราวที่ท่านประธานคางคกให้อันกุ้ยเพยไป หวงซ่างยังคงเสด็จไปตำหนักอื่นอยู่เสมอ ทว่าก็รีบร้อนกลับออกมากลางดึกเสียแทบจะทุกคืน”

อันหยางเฟิงแยมยิ้มก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างแผ่วเบา เขาละสงสัยจริง ๆ ว่าอะไรที่ทำให้สามิผู้นั้นไม่ยอมค้างอ้างแรมกับสตรีที่รักนักรักหนาได้ถึงแม้จะพอเอาได้ก็อยากจะได้ยินกับหูหรือเห็นกับตาจริง ๆ

ทางด้านจักรพรรดิแห่งต้าเจิงที่ยามนี้เฟิงจะจัดการงานบ้านงานเมืองเสร็จ ก็เห็นพระจันทร์ขึ้นมาแล้ว ปรกติเขาคงเลือกพลิกป้ายของอันกุ้ยเพยแล้วไปรับประทานอาหารเย็นที่ตำหนักอื่นแล้ว ทว่าตอนนี้กลับไม่เป็นเช่นนั้น

“หลิวกงกง”

“พะยะคะ”

“ตอนนีหวงโไฮ่รับอาหารเย็นหรือยัง”

“เด็ก ๆ ของกระหม่อมบอกว่าวันนี้รับน้อยกว่าปรกติ แต่รับซาและของหวานต่อพะยะค่ะ”

เช่นนั้นไปตอนนี่คงไม่ทัน

ซีหยางเทียนหยิบทำเนียบป้ายตำหนักต่าง ๆ ขึ้นมาเปิด

“ตอนนี่ก๊วยเฟยกำลังจัดเตรียมเรือนพะยะค่ะ เพื่อหวงซ่างต้องการเสด็จ”

นิ้วเรียวชะงักเล็กน้อยตรงป้ายของอันก๊วยเฟย ก่อนจะนิกย้อนไปหลายคืนก่อน ยามที่เขากินอาหารกับสนมรักของตนเองย่อมไม่มีปัญหา แต่เวลาที่กำลังจะทำเรื่องดีงามกลับเห็นคางคกแก้วหลายตัวตั้งอยู่บนหัวเตียง ดวงตาแก้วของมันจับจ้องมายังเขาทำเอาขนลุกไม่น้อย พอเอ่ยถามก็บอกว่า เป็นของประทานจากหวงโไฮ่ ช่วยเรื่องให้บุตร แต่พอเองก็ยืนยัน

อันลีเซียนอยากมีทายาทกับเขาใ่วจะไม่รู้ เขาเองก็ใ่วจะไม่อยากมี ทว่าผ่านมาหลายปีแล้วนางก็ยังไม่เคยมอบทายาทให้ กลับเป็นเหล่าสนมที่มาทีหลังนำหน้าไปก่อน แม้จะไม่ได้โอรสแต่ก็ยังพอมีความหวังว่าเขายังคงมีบุตรได้

แม้จะเข้าใจเหตุผล แต่เขาก็รู้สึกไม่ดีที่มีคางคกอยู่บนหัวเตียงเช่นกัน แม้จะพยายามหลายรอบแล้วแต่สุดท้ายก็ทนไม่ได้อยู่เรื่อย แล้วยิ่งพอรู้ว่าคางคกนี้ใครเป็นผู้มอบให้ ใบหน้าคนก็คล้ายจะตามมาหลอกหลอนอยู่เรื่อย คล้ายกับจะเห็นใบหน้าที่กำลังเยาะเย้ยเขา

“ซ่างเถอะ คืนนี้เราจะรับอาหารที่ตำหนักหยางเล่อ”

ซีหยางเทียนเปิดทำเนียบลง ก่อนจะเดินไปยังศาลากลางน้ำ ตำหนักหยางเล่อกับตำหนักเยว่ซินมีลักษณะแทบจะเหมือนกันทุกประการ มีเพียงแค่การประดับตกแต่งเท่านั้นที่แตกต่าง

สำหรับต่าง ๆ ถูกจัดอย่างรวดเร็ว เขานั่งลงในศาลาทอดสายตามองพระจันทร์ที่สะท้อนอยู่บนผืนน้ำ อาหารวันนี้ดูเรียบง่ายกว่าปรกติ เขาได้รับประทานอย่างไม่ใส่ใจ

“ช่วงนี้ในวังหลังเป็นอย่างไรบ้าง”

หยางเทียนเอ๋ยถาม ปรกติแล้วเขามักจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับวังหลังมากนัก ต้องยอมรับว่าอันหยางเฟิงค่อนข้างจะทำหน้าที่ได้ดีมาก ไม่เคยมีเรื่องหนักหนาใดมาถึงหูเขาเลย จะมีก็แต่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เหล่าสนมมาขอร้องเขา หากว่าให้ได้ก็ให้ แม้จะรู้ตัวว่าหลายครั้งเป็นการทำร้ายความรู้สึกของหยางเฟิง แต่ทสิฐที่มีอยู่ก็ยังทำให้เขาเลือกที่จะทำมัน

แม้ว่าเขาจะไม่ได้เกลียดชังอันหยางเฟิง แต่ความผิดหวังที่ได้รับมาตั้งแต่ห้าปีก่อนก็ไม่คลายลงเสียที เพราะเขาเคยไว้ใจหยางเฟิงมากเช่นกัน

“ค่อนข้างปรกติดีพะยะคะ แต่ก็มีเรื่องราวแปลกประหลาดเล็กน้อย”

“แปลกประหลาดอย่างไร”

“นับตั้งแต่วันชมพูบุผา ดูเหมือนว่าเหล่าพระสนมจะเข้าหาหวังโช่วมากขึ้น กระหม่อมให้คนตรวจสอบแล้ว ของต่างๆ ที่นำมาถวายล้วนแต่ไม่มีอันตราย เป็นของหายาก งดงามก็มี อาหารเองก็คล้ายกับบรรจงทำยิ่งกว่า...” หลิวเฉิงซงักเมื่อคิดว่าตนเองกล่าวสิ่งที่ไม่ควรออกไป แต่เป็นหยางเทียนที่เป็นคนต่อให้จบประโยค

“ยิ่งกว่าทำมาถวายเรา?”

“พะยะคะ”

“มีอันใดอีก”

หยางเทียนเปลือยอาหารแรงขึ้นโดยไม่รู้ตัว

“เอ่อ...”

“ถึงเจ้าไม่พูดเองเราก็มีองครักษ์เงาคอยสืบข่าวอยู่”

เมื่อคนเริ่มจะชู้แล้ว หลิวเฉิงจึงได้แต่ถอนหายใจแล้วเล่าเสียจนหมดทุกอย่าง

“ในวังหลังมีกลุ่มนางกำนัลและชั้นที่ที่ขึ้นชมหวังโช่วอยู่ไม่น้อย กล่าวว่าอันหวังโช่วทรงเป็นบุรุษรูปงามอันดับหนึ่งของตำเคิงอย่างแท้จริง พวกนางยังกล่าวเสมอว่าหากได้ร่วมหอสักครั้งคงจะประเสริฐที่สุดในชีวิต ต่อให้เป็นอนุภรรยา บ่าว หรือสาวใช้อุ่นเตียงไม่ได้เซ็ดหน้าชูตาก็ยอม”

อันที่จริงหลิวเฉิงแอบประดิษฐ์คำพูดเกินจริงเล็กน้อยเพื่อให้หวังตี้ได้สะดุ้งสะเทือนบ้าง

หากพระองค์ไม่ชิงเข้าหอก่อน พระองค์จะไม่ได้เป็นคำคืนแรกนะ
พะย่ะค่ะ!

“ดี...ดียิ่ง!”

ซีหยางเทียนกระแทกตะเกียบลงบนโต๊ะ เขารู้สึกหงุดหงิดใจ แต่
ไม่รู้หงุดหงิดที่ตรงไหน

“มิใช่ว่าพวกนางเป็นสตรีขององค์จักรพรรดิหรือ?”

“เอ่อ...แต่หวงโฮ่วก็เป็นสตรีของพระองค์ ถึงแม้ความจริงแล้ว
จะเป็นบุรุษ แต่ก็ไม่มีกฏมณเฑียรบาลข้อใดที่ระบุว่าห้ามสนมนางใน
สนิทสนมรักใคร่กับมารดาของแผ่นดิน ทั้งยังเป็นเรื่องดีเสียด้วยซ้ำนะ
พะย่ะค่ะ”

มาถึงตอนนี้ซีหยางเทียนก็หมดความอยากอาหารแล้ว

บางที่เขาอาจจะต้องแวะไปเยี่ยมเยียนภรรยาผู้นี้เพื่ออำเตีอนถึงสถานะ
ของตนเองเสียแล้ว มิเช่นนั้นคงจะมีเหล่าสนมนางในหลงผิดอีกเป็นแน่

ในยามที่ลมหายใจสุดท้ายของ **“อันหยางเฟิ่ง”** กำลังจะหมดลง
ภาพในอดีตต่างก็ย้อนกลับมาให้เขาได้ทบทวนเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้น
เขานึกเฝาระหายนและสมเพชตนเองยิ่งนักที่ทุ่มเทชีวิตเพื่อ **“ซีหยางเทียน”** ถึงเพียงนี้
ความรัก ความภักดีทั้งหมดที่มอบให้ตลอดชีวิตที่ผ่านมากลับกลายเป็นเพียงฝุ่นควันไร้ค่า
อีกทั้งชีวิตซึ่งกำลังจะจบลงนี้ยังเป็นเพราะนางในดวงใจของอีกฝ่าย
ทั้ง ๆ ที่ซีหยางเทียนรับรู้มาตลอด แต่กลับปิดหูปิดตาปล่อยให้เขาถูกกระทำโดยไม่มีไต่
ตั้งนั้นสิ่งเดียวที่เขาปรารถนาในตอนนี้อยู่คือการพบหน้ากันเป็นครั้งสุดท้าย
แต่เป็นการได้อาคี้นสามีเพียงสักครั้งก็พอใจแล้ว!

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-4601-5

ปกสองชั้น

9 786161 846015

Cover Design: 24.kii

ราคาชุดละ 590 บาท